

Tháng 8, 2022

Có Người Cho và Có Kẻ Nhận

Chủ nhật 8-28-2022 vừa qua vợ chồng người viết được cậu em trai chở qua chùa đi dự lễ Vu Lan ở Bửu Hưng Tu viện, Vancouver, WA.

Đã từ lâu rồi vì “tuổi hạc khá cao” nên vợ chồng người viết không dám lái xe đường xa lộ nữa vì nếu chạy xe trên xa lộ, bạn phải tuân theo luật lệ tốc độ lái xe trên xa lộ vì nếu bạn chạy chậm quá làm cản trở lưu thông trên xa lộ, bạn cũng sẽ bị ông cảnh sát hỏi thăm sức khỏe cũng giống như bạn chạy quá tốc độ trên xa lộ.

Hơn thế nữa, từ nhà của người viết qua chùa Bửu Hưng ít nhất cũng mất hơn 30 phút lái xe đường xa lộ vì thế mấy năm gần đây, người viết cũng không thể đi chùa Bửu Hưng thường xuyên được. Cũng đành thôi! Cũng may người viết được gia đình em trai út rất tốt bụng đã có lòng ra tay giúp đỡ lái xe chở vợ chồng người viết đi chùa vào những ngày lễ lớn hay vào dịp Tết. Xin cảm ơn lòng tốt của Thành và Hương nhé.



Đại lễ Vu Lan tại chùa Bửu Hưng được tổ chức dưới sự chứng minh của Thượng Tọa Thích Tâm Hoàn trụ trì chùa Giác Hoa, kiêm viện chủ Bửu Hưng Tu Viện và hứa khả thuyết giảng “Con Đường Hiếu Đạo Mẹ và Con” với chương trình như sau:

10:00 am - 1:00 pm: nghi lễ Vu Lan, Lễ dâng Hoa, Lễ Chúc Thọ, Bông Hồng cài áo

- Thuyết giảng “ Con Đường Hiếu Đạo Mẹ và Con” TT. Thích Tâm Hoàn
- Cúng Chư Hương Linh
- Cúng dường Trai Tăng và Phật tử thọ trai

Vợ chồng người viết hân hạnh được sư cô Huệ Hương mời ngồi vào hàng ghế đặc biệt cùng với quý vị Phật tử có niên kỷ trên 70 tuổi để nhận một hoa hồng từ Thượng Tọa Thích Tâm Hoàn trao tặng và một gói quà trong Lễ Chúc Thọ do chùa Bửu Hưng kính biếu.

Thật là niềm vui và cảm động khi chúng tôi nhận được ân phúc này.

Kính tri ân đến thầy Thích Tâm Hoàn, sư cô Huệ Hương và ban tổ chức chùa Bửu Hưng đã tổ chức đại Lễ Vu Lan và Lễ Chúc Thọ đặc biệt này đến với những người “không còn trẻ nữa” như chúng tôi.

Người viết không có đi chùa thường xuyên nhưng lúc nào cũng tán thán công đức những người làm việc thiện nguyện tại các chùa với cái tâm vô vị lợi vì ít ra trong những lúc bạn bận rộn việc



Phật sự như thế, bạn đã chia sẻ cái tâm từ bi hoan hỷ đến với mọi người nên bạn không có thì giờ để nghĩ đến những việc ác khác. Đó là một việc làm tốt lành.

Người viết vẫn thường tâm niệm rằng: Một xã hội nếu xây thêm được một trường học cho tuổi trẻ, thành lập thêm được một nhà dưỡng lão cho tuổi già, cất thêm được một ngôi chùa hay một ngôi giáo đường cho nhiều người tu học, bắt thêm được một nhịp cầu, một con đường cho thiên hạ qua lại, thì vẫn tốt hơn là xây thêm một tòa án, một nhà tù, một lò nguyên tử phục vụ chiến tranh. Bạn có đồng ý hay chẳng?

Khi chúng ta đi cúng chùa, làm được một việc thiện phước lành tức là chúng ta đang tu tập học hạnh bố thí mà chư Phật đã dạy. Theo nghĩa thông thường, thì bố thí cũng là một hình thức giúp đỡ (bố thí tài vật, bố thí pháp ngữ, v.v.) tạo một ân phước nào đó đối với người nhận, nghĩa là trong việc này có kẻ cho và có người nhận.

Người xưa thường dạy “thi ân bất cầu báo”. Dù là bậc tăng già, cư sĩ hay đại chúng bình thường, khi đã thực tâm thực hành hạnh bố thí thì đừng mong cầu một sự cảm ơn nơi người nhận mà đôi khi chúng ta cần phải cảm ơn người nhận vì chính nhờ có người nhận nên người cho mới có thể thực hành sự bố thí đó được như trong câu chuyện mà người viết sưu tầm được trong 101 chuyện Thiền do Trần Đình Hoành dịch và bình dưới đây:

Người Cho Nên Cảm Ơn

Lúc Seisetsu giảng dạy tại chùa Engaku ở Kamakura, thiền sư cần phòng ốc rộng hơn, vì nơi giảng dạy của thầy đã quá chật. Umezu Seibei, một thương gia ở Edo, quyết định là sẽ tặng 500 đồng vàng, gọi là ryo, vào việc xây trường rộng thêm. Umezu mang tiền đến cho thiền sư.

Seisetsu nói: “Tốt lắm. Tôi sẽ nhận.”

Umezu trao bao vàng cho Seisetsu, nhưng không hài lòng với thái độ của thiền sư. Một người có thể sống cả năm với chỉ 3 ryo, nhưng thương gia này không nhận được cả một tiếng cảm ơn.

- Trong bao đó có 500 ryo. Umezu nhắc khéo.

Seisetsu trả lời:

- Anh đã nói cho tôi biết rồi.

Umezu nói:

- Dù tôi là một thương gia giàu có, 500 ryo vẫn là rất nhiều tiền.

Seisetsu hỏi:

- Anh muốn tôi cảm ơn anh?

Umezu trả lời.

- Thầy nên làm vậy.

Seisetsu thắc mắc.:

- Tại sao tôi nên cảm ơn? Người cho nên cảm ơn.



Bình:

• Bố thí là một thực hành lớn trong nhà Phật. Con đường Bồ Tát (Bồ Tát Đạo) có 6 nhánh qua sông (lục độ ba-la-mật), tức là sáu phương cách thực hành (“hạnh”) để đến giác ngộ, trong đó Bồ thí là “hạnh” đầu tiên. Bồ thí, trì giới, tinh tấn, nhẫn nhục, thiền định, trí tuệ. Cho đi cái mình có là cách đương nhiên nhất để thực hành “vô ngã” (“không có cái tôi”).

• Bồ thí thế nào? [Kinh Kim Cang](#), đoạn 4 viết: “Bồ Tát đối với pháp nên không có chỗ trụ mà làm việc bố thí, gọi là chẳng trụ nơi sắc để bố thí, chẳng trụ thanh hương vị xúc pháp để bố thí. Nay Tu-bồ-đề, Bồ tát nên như thế mà bố thí, chẳng trụ nơi tướng. Vì có sao? Nếu Bồ Tát bố thí chẳng trụ tướng thì phước đức không thể nghĩ lường.”

Câu này có nhiều tầng triết lý rất sâu xa, tuy nhiên nói giản dị theo cách sống hàng ngày của chúng ta thì câu này có thể hiểu là bố thí mà chẳng cầu gì cả, chẳng để được thấy tên mình trong danh sách (sắc), hay nghe được tên mình (thanh), hay tiếng tăm lừng lẫy của mình (hương), hay để nếm vị vinh quang của mình (vị), hay sờ được tên mình khắc trên bia đá (xúc), hay vì bất kỳ điều gì trong vũ trụ (pháp).

Bồ thí với một tâm hoàn toàn trống rỗng. Ngay cả dùng đạo pháp làm chủ đích của bố thí cũng không. Đoạn 14, Kinh Kim Cang viết: “Nếu Bồ-tát trụ nơi pháp mà làm việc bố thí thì ắt như người vào trong tối không thể thấy. Nếu Bồ-tát tâm không trụ pháp mà hành bố thí thì như người có mắt lại thêm ánh sáng mặt trời chiếu soi, thấy các thứ hình sắc.”

(Ghi chú: Bồ thí không vì mình mà vì đạo pháp thì hay lắm rồi, vẫn hơn không. Nhưng bố thí mà vượt qua được cả tầng “vì đạo pháp” này mới là chân ngộ của Bồ tát).

Bồ thí tự nhiên như hít thở. Bồ thí tự nhiên như khát nước thì uống nước mà chẳng hề suy nghĩ gì. Đó mới là bồ thí hạnh của Bồ-tát.

• Đương nhiên là bố thí mà cần cảm ơn như Umezu là không nên rồi. Và đương nhiên là một câu cảm ơn cũng chẳng tốn công gì mà thiền sư Seisetsu lại không thể nói một tiếng cho vui vẻ cả làng. Nhưng, có lẽ là thiền sư biết tâm tính Umezu và cố tình im lặng để dạy cho Umezu một bài học về Phật pháp.

• Nhưng tại sao thiền sư nói: “Người cho nên cảm ơn”?

Thưa, vì bố thí là hạnh Bồ Tát, mà muốn thực hành hạnh này thì phải có người nhận. Nếu không có người nhận thì không thể làm việc bố thí được. Mang tiền ra vất ngoài sa mạc không phải là bố thí. Cho nên, người cho phải cảm ơn người nhận đã tạo cho mình một cơ hội để thực hành hạnh bố thí.

Chú ý, câu đầu tiên thiền sư nói khi Umezu mang tiền vào: “Tốt lắm. Tôi sẽ nhận.” Tức là, tôi cho chú cơ hội làm việc bố thí.

• Không nên xem đây là một cuộc đấu tranh tư tưởng giữa hai người, Umezu và thiền sư, xem ai thắng.

Đa số mọi người trong chúng ta đều như Umezu, đều muốn nghe cảm ơn khi bố thí. Không những cảm ơn mà còn phải cảm ơn trên radio, TV, báo chí, Internet thì mới hả dạ. Umezu chẳng ai xa lạ hơn là cái tôi của mỗi người chúng ta.

Nhưng điều chúng ta không biết, và thiền sư Seisetsu muốn dạy, là: Người cho phải cảm ơn người nhận.

(Nguồn: *101 Chuyện Thiền* - Trần Đình Hoàn dịch và bình)

Với lòng từ bi và bình đẳng, Đức Phật cũng đã dạy cho các tăng chúng cần phải biết rằng: Với lòng kính ngưỡng Phật Pháp thì việc cúng dường hai lít dầu thắp đèn của một bà lão nghèo nàn cũng có công đức ngang hàng như việc cúng dường hàng vạn ngọc ngà châu báu của vua Lương Võ Đế. Vì vậy chúng ta không nên phân biệt kẻ giàu sang quyền quý hay người cơ cực bần hàn trong việc tu tập công đức hay làm chuyện thiện lành. Bạn đồng ý chứ?

Mời xem Youtube Vu Lan Chúc Thọ năm 2022 do Chùa Bửu Hưng tổ chức do người viết thực hiện.

Video link

<https://youtu.be/bkAewRYikFE>

Vu Lan Báo Hiếu

[youtube.com](https://www.youtube.com)

Vu Lan Chúc Thọ - Đại Lễ Vu Lan Bửu Hưng Tu Viện 8-28-2022

<https://www.pinterest.com/pin/801640802438119219/>

[S](#)

You saved to [Vu Lan Báo Hiếu](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 627-ORTB 1054-8322022)



ANH HẬU

(Cám ơn thi sĩ Cung Trầm Tưởng: *Hỡi anh, người xóm học/Sương thấm hè phỏ đêm/Trên con đường anh đi/Lệ em buồn vương vấn...* và tưởng nhớ người anh rất thân mến.)

Anh là bạn học của anh tôi
Chung trường Đại Học thuở xa xôi
Quê anh nơi miền Trung nắng gió
Vào Sài Gòn, anh ở nhà tôi.

Anh tên Hậu, khuôn mặt rất hiền
Nụ cười với chiếc răng khểnh duyên
Tôi học lớp chín, còn bé lắm
Mãi học mê chơi, niềm vui riêng.

Anh như người thân ở trong nhà
Bữa cơm đạm bạc, từng ngày qua
Căn nhà tôi, mười người chật chội
Thương yêu anh chất phác, thật thà.

Nhiều khi anh dạy tôi học bài
Tìm ẩn số phương trình bậc hai
Từ đó môn Toán tôi rất giỏi
(Hỏi sao tôi không mến trai tài!?)
Bạn bè anh tôi, thường đến chơi
Cuối tuần ăn uống, họp mặt vui
Tôi đứng phía sau nhà... hóng chuyện
Thấy anh ít nói, chỉ mỉm cười.

Mùa hè, anh về quê thăm nhà
Tôi buồn, nghe lòng nhớ thương xa
Phan Rang là ở nơi đâu nhỉ?
Mong anh lên, anh sẽ mang quà.

Bốn năm Đại Học cũng qua đi
Anh ra trường là mùa biệt ly
Nhận công tác xa, miền Duyên Hải
Sài Gòn tôi đến tuổi dậy thì.

Có thể chẳng phải là tình yêu
Dù tim tôi bâng khuâng sớm chiều
Anh ghé thăm nhà tôi, ngắn ngủi
Rồi vội đi, để lại quạnh hiu.

Tình cảm đơn sơ ngày mới lớn
(Rôn ràng vì anh khen tôi xinh)
Theo dòng thời gian, vào quên lãng
Nửa quả địa cầu, mình cách ngăn.

Giờ đây nghe tin anh đã mất
Vì bệnh hiểm nghèo ở quê hương
Xót xa tôi nghe cay khoé mắt
Sống lại trong lòng một trời thương.

Anh có mang theo kỷ niệm xưa
Xóm học năm nào, đẹp nên thơ
Căn nhà có giàn hoa giấy đỏ
Và cô em gái nhỏ mộng mơ?

KIM LOAN

Edmonton, July/2022

TÌM VỢ

(Ca dao: “Trai khôn tìm vợ chợ đông”)

*

Tìm em nào giỏi nấu ăn

CHỊ HỎI

- Người ta hoảng hốt kiếm chồng
Em không hoảng sợ Hoa hồng héo khô?

Suốt ngày dọn dẹp vườn sân kỹ càng,
Hiền lành, khỏe khoắn, giỏi giang,
Nói năng nhã nhặn, khê khàng; trẻ trung!

Không hư hỏng, ít nổi sung
Có nghề nông, biết phục tùng, lễ nghi
Chẳng nông nổi: giận bỏ đi
Đua đòi nhảm nhí, mê si bạc vàng.

Gia đình chồng: phải nể nang,
Siêng năng, vui vẻ, **săn sàng nuôi... tôi!**
Á Nghi, 28.8.2022

TÌM EM

Gặp nhau là cứ ôm chầm
Hại tôi ngồi, đứng... như nằm chiêm bao
Đôi tay em quá ngọt ngào
Hương chi mà lạ? Thắm vào tận... tim!
Á Nghi, 28.8.2022

“Kiếm, tìm” là gái lãng lơ
Tình yêu, em đã gửi... Thơ hết rồi
Còn đâu dư nữa mà đòi
Chia năm, xẻ bảy, “tìm” tôi từ tung?
Á Nghi, 28.8.2022

THƠ KHEN

(Tặng những cặp tình nhân chung thủy.)

*
Anh à! Điểm đã hẹn nhau
Ngàn năm vẫn giữ một màu, chẳng phai
Nói gì tiên cảnh, thiên thai
Toàn là tưởng tượng! Chỉ ai với Người.

Chỗ mình hẹn, nhớ là cười
Cười thắm mà cả đất trời cũng ghen
Ghen hai người thuở mới quen
Tình ơi! Thơ cũng muốn khen trăm... bài!
Á Nghi, 21.6.2022

Niềm Vui Hiện Tại Trong Mùa Vu Lan



Hằng năm vào tháng bảy âm lịch, các chùa tổ chức đại lễ Vu Lan để tưởng nhớ công ơn của cha mẹ đã qua đời hay còn tại thế. Nhiều chùa như tu viện Bửu Hưng ở Vancouver, WA cũng sẽ làm lễ chúc thọ cho quý Phật tử niên kỷ từ 70 tuổi trở lên rất trang trọng. Đây là một lễ nghi tốt đẹp và thiết thực nhất vì là một dịp để cho quý vị cao niên có một ngày vui đạo hạnh với con cháu và các đạo hữu. Một món quà nho nhỏ do chùa gửi tặng nhưng lại có ý nghĩa chúc phúc lành tuổi

thọ đến cho quý vị cao niên này, đồng thời nhắc nhở con cháu của họ rằng: họ còn có phúc vì cha mẹ họ còn sống hiện tại như nhà thơ Đỗ Trung Quân đã tâm tình như sau:

Mẹ

(Xin tặng cho những ai được điểm phúc còn có Mẹ .)

Con sẽ không đợi một ngày kia,
Khi Mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi Mẹ già nua
Mỗi ngày qua con lại thấy bơ vơ
Ai níu nổi thời gian? ai níu nổi?
Con mỗi ngày một lớn lên, Mẹ mỗi ngày thêm già cỗi
Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn...
.... Hôm nay... anh đã bao lần dừng lại trên phố quen
Ngã nón đứng chào xe tang qua phố, ai mất Mẹ? sao lòng anh hoảng sợ
Tiếng khóc kia bao lâu nữa ...của mình?
Bài thơ này xin thắp một bình minh, trên đời Mẹ bao năm rồi tăm tối
Bài thơ như một nụ hồng. Con cài sẵn cho tháng ngày sẽ tới ...

Đỗ Trung Quân

Thượng Tọa Thích Tánh Tuệ, một nhà sư đã viết hàng trăm bài thơ rất giản dị bình thường nhưng đã đánh mạnh vào trái tim tình cảm của khách yêu thơ vì hợp với Ý Đạo Tình Đời, vừa mới gửi đến người viết bài thuyết giảng và bài thơ *Chờ Con* đặc biệt cho mùa Vu Lan năm nay. Bài thơ nhắc nhở những người con của Mẹ đang như cánh chim bay bốn phương hãy cố gắng về thăm Mẹ rất cảm động vì Mẹ đã già rồi và đang mỗi mòn chờ con về thăm Mẹ kéo muộn. Người viết thấy tim mình se thắt lại khi đọc đoạn cuối của bài thơ:

"... Vu Lan, thoáng lại hồi chuông
Giật mình, ngỡ tiếng vô thường vọng sang
Ai xuôi ngược... buổi chiều tàn
Về mau, kéo Mẹ... hôn hoàng nắng thu..."

Xin mời bạn đọc với người viết, bạn nhé.

Thoảng nghe gió nhẩn mùa Vu Lan về...



Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiên Liên Bồ Tát

Kính thăm & xin chia sẻ cùng chư Pháp hữu và quý Phật tử một bài kinh trước thềm Vu Lan. Nguyên tất cả mọi người một mùa Vu Lan an lành, hạnh phúc trong tình thương yêu của hai đấng sinh thành. Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiên Liên Bồ Tát

BÁO ƠN CHA MẸ

Phật dạy: Có hai hạng người, này các Tỳ-kheo, ta nói không thể trả ơn được. Thế nào là hai? Mẹ và Cha.

Nếu một bên vai công mẹ, này các Tỳ-kheo, nếu một bên vai công cha, làm vậy suốt trăm năm, cho đến trăm tuổi; nếu đấm bóp, thoa xức, tắm rửa, xoa gội, và dầu tại đây, mẹ cha có vĩ tiểu tiện đại tiện, như vậy, này các Tỳ-kheo, cũng chưa làm đủ hay trả ơn đủ mẹ và cha. Hơn nữa, này các Tỳ-kheo, nếu có an trí cha mẹ vào quốc độ với tối thượng uy lực, trên quả đất lớn với bảy báu này, như vậy, này các Tỳ-kheo, cũng chưa làm đủ hay trả ơn đủ mẹ và cha. Vì có sao? Vì rằng, này các Tỳ-kheo, cha mẹ đã làm nhiều cho con cái, nuôi nấng, nuôi dưỡng con cái lớn, giới thiệu chúng vào đời này.

Nhưng này các Tỳ-kheo...

1. Ai đối với cha mẹ không có lòng tin, khuyến khích, hướng dẫn an trú các vị ấy vào lòng tin;
2. Đối với mẹ cha theo ác giới, khuyến khích, hướng dẫn, an trú các vị ấy vào thiện giới;
3. Đối với mẹ cha xan tham, khuyến khích, hướng dẫn, an trú các vị ấy vào bố thí;
4. Đối với mẹ cha theo ác trí tuệ, khuyến khích, hướng dẫn, an trú các vị ấy vào trí tuệ.

Cho đến như vậy, này các Tỳ-kheo, là làm đủ và trả ơn đủ mẹ và cha.

(Tăng Chi Bộ Kinh, Chương Hai Pháp, Phẩm Tâm Thăng Bằng)

Con xin tín thọ phụng hành!

Chờ Con

Dường như trời đã chớm thu
Thoảng nghe gió nhẩn mùa Vu Lan về
Rung rung lá rụng bên hè
Nghịch trần lưu chuyển người về nơi nao ..
Con xa cố quận thu nào
Mẹ hiền tác dạ dạt dào nhớ thương..
Con như nước chảy quên nguồn
Tháng ngày trôi, Mẹ tuyết sương mái đầu.

Nắng chiều vàng ngọn cây cau
Đốt hương rồi Mẹ bấm đầu ngón tay..
Con chừ tựa cánh chim bay
Sau lưng mắt Mẹ tháng ngày dõi theo..
Bờ lau in bóng liêu xiêu
Đường trần con hồi lãng phiêu chôn nào!

.. Chiều quê hương lúa ngạt ngào
Chỗ nằm con, mẹ vẫn vào viếng thăm.
Ba mươi, mừng một, ngày rằm
Tùng đêm khẩn nguyện âm thầm cho con
Đường công danh được vẹn toàn
" Đá mềm chân cứng ", vương tròn ước mơ..

- Mẹ xưa đi chợ con chờ
Chừ khôn lớn.. Mẹ từng giờ đợi con
Mây trời xuống ngủ đầu non
Àu ơ.. tiếng Mẹ ai còn nhớ chăng..

Những lời khuyên bảo, dạy răn
Còn theo con vạn bước trần gieo neo?

Con ơi tuổi Mẹ đã chiều
Vắng nghe trời đất nhủ điều trăm năm
Đôi khi dừng bước thặng trầm
Con về cho Mẹ được cầm đôi tay!
Một mai mẹ hóa thành mây
Muộn màng.. con ngắm một cây nhang, buồn..

Vu Lan.. thoảng lại hồi chuông
Giật mình, ngỡ tiếng vô thường vọng sang
Ai xuôi ngược.. buổi chiều tàn
Về mau, kéo Mẹ ... hôn hoàng nắng thu..

Như Nhiên - T T Tuệ

Mời nghe Thầy Tánh Tuệ hát trong ngày Vu Lan
năm 2018



[\(5\) Đông Hùng Cài Áo_ Thích Tánh Tuệ- TVĐB_ Santa Ana-Vu Lan 08/2018 - YouTube](#)

S

[You saved to Thầy Thích Tánh Tuệ](#)

<https://www.pinterest.com/pin/801640802437511672/>

Con thương yêu giúp đỡ cha mẹ lúc tuổi già là một điều đáng khen. Con gái giúp cha mẹ những chuyện nhỏ nhặt tình cảm hơn, con trai giúp ba mẹ những chuyện kỹ thuật, nặng nề hơn. Nhưng được con cái giúp đỡ là niềm vui của cha mẹ rồi, phải không bạn? Câu công tử nhà người viết mùa hè về thăm ba mẹ đã giúp đỡ ba mẹ già nhiều việc đáng khen như chở mẹ đi mổ cataract, thay máy rửa chén và các bồn rửa mặt trong các phòng tắm nhà của ba mẹ v...v...

Dĩ nhiên vợ chồng người viết vui là cái chắc rồi nên chia sẻ niềm vui này đến quý bạn hữu sinh hoạt "người tốt việc tốt" của câu công tử nhà người viết qua các youtube dưới đây do người viết thực hiện để làm kỷ niệm và để thay cho lời cảm ơn của ba mẹ đến Vương nhé. Smile!

Vương thay máy rửa chén nhà Ba Mẹ 7-16-2022

<https://youtu.be/ZVgGMNMFnbk>

Youtube Vương thay sink mới ở nhà Ba Mẹ 7-11-2022

https://youtu.be/Zy1b_OjLfw0

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.
Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân



Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 525=ORTB 1053-81622)

VU LAN NHỚ MẸ

(Lục bát điệp từ MẸ)

VU LAN nhớ MẸ khôn cùng
Đi chùa dâng MẸ lễ dùm tạc kinh
MẸ ơi, hoa trắng lung linh
Áo cài mắt MẸ tâm tình xuyên sao

Sinh tiền MẸ sống thanh cao
Nuôi con mưa nắng MẸ nào quản chi
Từ BA vĩnh biệt MẸ đi
Trung trinh MẸ giữ một ly chẳng sờn

Bướm ong quanh MẸ lượn vờn
MẸ nghiêm ghi lại nét son cho đời
Tảo tần MẸ phận đơn côi
Gia đình nội ngoại vun bồi MẸ lo

Xóm làng MẸ vẫn giúp cho
Cứu nguy MẸ chẳng so đo ít nhiều
Đôi nhân xử thế MẸ yêu
Dạy con giữ lấy những điều MẸ khuyên

Từ bi bác ái MẸ truyền
Nhớ câu: “Giấy rách, lè nguyên” MẸ mừng!
Nói gương MẸ sống mực chùng
Giàu sang con MẸ cũng đừng xa hoa

VU LAN nhớ MẸ thiết tha
Cúi đầu lễ MẸ, Phật Đà chứng minh
Hiếu nhi dâng MẸ bài kinh
MẸ ơi, trước điện tâm tình xuyên sao

Phương Hoa - Vu Lan 2022

Mẹ Kính Yêu

Bao lâu rồi thưa Mẹ?
Nơi xứ lạ quê người
Con lạc loài đơn côi
Mỗi năm Vu Lan về
Con nghe lòng tái tê!
Làm sao con quên được
Khi con còn bé nhỏ
Mẹ dắt con đến chùa
Nấp sau áo dài Mẹ
Con cầu Mẹ sống lâu
Mẹ thắp hương xi sụp
Con nghe Mẹ khấn rằng
Cho các con mẹ ngoan
Sau thành người hữu dụng
Hai bàn tay bé bỏng,
Con chấp lại thì thầm
Con cầu xin Trời Phật
Cho Ba Mẹ sống lâu
Trăm tuổi bạc đầu râu
Cho con được nương nhờ
Bên vòng tay Cha Mẹ
Rồi ngày tháng thoi đưa
Quê Hương mình đổi đời
Con rời xa Cha Mẹ
Con hứa sẽ trở về
Nhưng định mệnh khắt khe
Mẹ mất con không về
Đêm đó con nằm mơ
Mẹ mở cửa đi vào

Con giật mình tỉnh giấc
Lòng tràn đầy âu lo
Thế rồi hung tin đến
Mẹ đã côi đi về
Con ngồi yên bất động
trong khoảng trống bao lung
Trong thế giới khôn cùng
Con tìm đâu dáng Mẹ?
Mẹ ơi có trông chờ?
Giờ Mẹ về bên con
Con sờ soạn kiếm tìm
Mẹ đâu? Mẹ ở đâu?
Trong đờn đau tột cùng
Con thấy bàn tay Mẹ
Đưa qua khỏi bến bờ
Con run run cầm lấy
Chỉ nắm vào hư vô
Mẹ ơi con mất Mẹ
Côi Phật Mẹ đi về
Hai tay con chấp lại
Tiễn Mẹ về nơi Quê
Quê Hương Đức Phật đó
Rồi con cũng sẽ về
Cùng Chư Vị thánh chúng
Con hòa niệm Nam Mô
Mẹ ơi con sẽ về
Cùng Mẹ niệm Nam Mô.

Tiểu Mai



Thư Con Viết Cho Mẹ

Mẹ ơi! Con còn nhớ con đã nhổ những sợi tóc bạc trên mái tóc đen huyền của Mẹ. Mẹ nói: “Mẹ đã già rồi”. Và lúc đó con cũng tin như vậy, vì con hãy còn trẻ con. Phải chi, hồi đó, con thấy trước được ngày hôm nay, thì con đã nhận ra rằng: dường như Mẹ không có tuổi. Vì hôm nay, tóc bạc của Mẹ còn nhiều hơn xưa.

Khi đó, Mẹ chỉ hơn tuổi con bây giờ có 10 tuổi. Lúc đó Mẹ chưa già, nhưng có lẽ Mẹ đã cho là Mẹ già rồi. Bởi vì trong Mẹ và sau lưng Mẹ đã từng có nhiều cuộc đời rồi. Bởi vì Mẹ đã bỏ lại một Quê Hương, một gia đình và một quãng đời của Mẹ. Bởi vì trong Mẹ đã đọng đầy những biến cố của riêng Mẹ, những biến cố của những thế hệ đi trước và đi sau nối tiếp nhau. Có lẽ hồi đó Mẹ đã không thể tưởng ra được cuộc sống của Mẹ sau này sẽ ra sao, và nó sẽ đem lại những gì cho Mẹ.

Giờ đây, con biết khi xưa Mẹ chưa già, Mẹ chỉ xấp xỉ tuổi như con bây giờ thôi. Con đã kiếm những sợi tóc trắng trên mái tóc đen huyền của Mẹ, và nhổ chúng. Đó là một cách con biểu lộ, sự quan tâm chăm sóc con đã dành cho Mẹ. Con đã nhổ đi những lo âu, phiền muộn ra khỏi mái tóc của Mẹ, đôi khi cả luôn những sợi tóc cứng quăn mà Mẹ bảo với con, chúng làm Mẹ nhức đầu.

Mẹ ơi! Có lẽ đó là phương cách mà ở cái tuổi thơ ngây, con đã nghĩ rằng con có thể có mặt bên Mẹ. Trong khi con cảm nhận Mẹ có mặt bên con, nhưng con không bao giờ nắm giữ được. Tuy vậy Mẹ cũng như bao nhiêu đấng sanh thành khác, Mẹ luôn sống vì con, các con của Mẹ

Hồi đó, đôi khi, con và em con cùng ngồi nhổ tóc trắng cho Mẹ. Đó, chính là gia đình! Con lại còn nhớ con cũng nhổ tóc trắng cho ông Nội, ai cũng khen con nhổ tóc giỏi. Con cũng nhớ con nhổ tóc cho Bố một hai lần gì đó. Hồi đó Bố cũng không bao giờ cho rằng Bố già, Bố không bao giờ già. Giờ đây con hiểu, đó là một phần văn hóa của chúng ta: lo cho nhau và có mặt cho nhau, dù ở

tuổi nào cũng vậy. Khi lời nói không thể diễn đạt được thì cử chỉ sẽ bắc cầu cho lời nói. Chúng con đã nhớ đi những sự mất mát, buồn phiền của Bố Mẹ, Ông Bà, Chú, Dì và tìm trong đó niềm an ủi và xoa dịu mà đôi khi chính mình cũng không biết.

...

Hôm nay ngồi đọc *Thư Con Viết Cho Mẹ*, mẹ cảm động vô cùng. Mẹ vẫn nhớ cảm giác thật thương yêu, trìu mến khi con về thăm mẹ, ngồi bên mẹ con thổ thê: “Con nhớ Mẹ nhiều.”

Nhè nhẹ con vuốt tóc mẹ và âu yếm nhìn; ánh mắt con thật hiền nói lên tất cả tình thương yêu của đứa con dành cho mẹ. Rồi con đọc cho mẹ nghe bài con viết. Mẹ nghe, mẹ cảm được những rung động trong trái tim nhỏ bé của con với tình thương mẹ (con lúc nào cũng bé bỏng với mẹ). Ngày xưa mẹ cũng như con, mẹ thương Ngoại nên lúc nào cũng muốn tóc Ngoại đen, cái tuổi của mẹ lúc ấy chỉ nghĩ đơn thuần, tóc bạc là già, mẹ muốn Ngoại không bao giờ già.

Chiều chiều, Ngoại con thường hong tóc trước cửa, mái tóc Ngoại thật dài; 60 tuổi mà tóc Ngoại vẫn đen tuyền. Mẹ cũng vạch tóc, tìm tóc trắng để nhổ cho Ngoại. Giờ đây vẫn còn thoang thoang mùi tóc của Ngoại con, cái mùi bồ kết và chanh thơm làm sao! Mùi quê hương đó con, quê hương Việt Nam nghèo lắm. Những ngày còn nhỏ, khi đi học về, Ngoại luôn nấu nồi bồ kết và chanh cho mẹ gội đầu. Ngoại nói gội bồ kết tóc mượt và óng, mà thật vậy, tóc mẹ thẳng tắp, mượt mà, mọi người đều khen tóc đẹp.

Thời gian qua mau quá, mẹ nhớ ngày xưa con còn bé, lúc đó khoảng 4-5 tuổi thôi. Mỗi lần nhớ Ngoại, mẹ thường hay coi vở cái lương *Gia Tài Của Mẹ*, ngờ đâu con thuộc hồi nào bài thơ cho Ngoại trong vở tuồng. Tới một bữa nọ, sinh nhật con, cô Hồng Diệu cho con chiếc áo dài, mẹ mặc vào cho con, con cầm tờ báo lên đọc như đã biết chữ vậy trông thật là dễ thương:

“Chiều chiều ra bên sông
Nhớ Ngoại tóc như bông
Đứng bên bờ đợi cháu,
Cháu nào Ngoại cũng mong
Hàng cau đã trở bông
Nhưng Ngoại đâu chẳng thấy
Dáng nhỏ với lưng còng
Quét lá mỗi chiều đông
Bông lòng đèn dễ thương
Nở đẹp dưới chiều sương
Con thường dâng kính Ngoại
Thọ như Phật Mươi Phương.”

Nghe con đọc xong, mẹ khóc... Con tới nắm tay mẹ rồi xà vào lòng mẹ. Mẹ ôm con hôn: “Con tôi ngoan quá!” Sau đó bố con đã quay phim cảnh con đọc báo và gửi về cho Ngoại. Mẹ hạnh phúc biết bao, con đã cho mẹ, cho Ngoại một niềm vui, một sự sung sướng bằng trái tim bé bỏng của con: **“tình con cho mẹ”**.

Năm con học lớp 6, sinh nhật mẹ, con và em con cho mẹ một món quà thật bất ngờ. Đến nay đã 20 năm rồi mẹ vẫn còn giữ chiếc áo đó.

Các con đã lấy cái áo cũ của bố rồi in hình bài thơ (không biết đã lấy ở đâu ra) lên áo:

Nhớ Mẹ

Một nhớ còn trong thai
Hai nhớ luôn ấp ủ
Ba nhớ chẳng quảng ngại
Năm nhớ hằng tạo nghiệp
Sáu nhớ chỉ vì con
Bảy nhớ người héo hon
Tám nhớ vui con lớn
Chín nhớ tình không phai.



Thương làm sao, vì con không đọc được chữ Việt mà chỉ đoán thôi nên thiếu câu 4.

Mẹ cảm động làm sao, thương các con thật nhiều, đã để ý từng tí để hiểu được lòng của mẹ. Mẹ niệm ân Chư Phật đã cho mẹ những đứa con thật dễ thương. Mẹ khẩn nguyện cho các con sau này trở nên người hiền, biết thương yêu, chia sẻ cho những người chung quanh. Quả thật vậy, con của mẹ có cái tâm thật hiền, luôn cảm nhận và sẻ chia với những khổ đau của kiếp người.

Năm kia đi hè, con mời bố mẹ coi cuộn phim con mua, chiếu cảnh những người mẹ Việt Nam chịu khổ cực, buôn thúng bán bưng để nuôi các con và lặn lội vượt suối băng rừng để tới thăm chồng trong các trại tù được mệnh danh là “cải tạo”. Bố mẹ cảm động và thương các con vô ngần, thì ra các con đã tìm hiểu về nguồn cội qua những câu chuyện nhỏ mà thỉnh thoảng bố mẹ thường kể cho các con nghe. Các con được sanh ra ở một xứ sở đầy đủ mà các con luôn hướng về Quê Hương dù các con chưa một lần được về thăm.

Có lần em con xin phép bố mẹ để về Việt Nam, tìm nơi chôn nhau cắt rốn của bố mẹ, nhưng rồi bố mẹ nói không nên về lúc này. Mẹ sợ, mẹ lo vì các con của mẹ quá lành.

Hôm nay đọc được những dòng chữ của con tặng mẹ cũng trong mùa Vu Lan, mẹ nhớ Ngoại vô ngần, đã bao nhiêu lần Vu Lan về rồi, mà mỗi lần tụng kinh Vu Lan mẹ đều khóc.

Trong kinh Đại Báo Ân Phụ Mẫu, Đức Phật nhắc đến 10 công đức sâu dày của người mẹ:

- 1) Chín tháng cưu mang khó nhọc
- 2) Sợ hãi đau đớn khi sanh
- 3) Nuôi con cam đành cực khổ
- 4) Nuốt cay, mớm ngọt cho con
- 5) Chịu ướt, nhường ráo con nằm
- 6) Nhai cơm sù nước cho con
- 7) Vui giặt đồ dơ cho con
- 8) Thương nhớ khi con xa nhà
- 9) Có thể tạo tội vì con
- 10) Nhịn đói cho con được no

Ngày xưa Ngoại của các con nuôi mẹ khổ cực như vậy đó chứ không như ở đây, phương tiện đầy đủ, không cần phải thay tã. Có điều, khi sanh và mang thai các con, mẹ vui chứ không hề sợ hãi, các con là nối tiếp của Ông Bà, Bố Mẹ. Mẹ có các con nơi xứ lạ quê người, không còn cảm thấy một mình cô đơn nữa, đó là nguồn an ủi vô biên cho mẹ. Mẹ ước mong các con luôn nhớ về cội nguồn.

Con yêu, mẹ đọc từng câu, từng chữ của con mà thương làm sao; mẹ cũng không ngờ rằng, tuổi nhỏ của con đã có nhiều lo âu cho mẹ.

Năm con học tiểu học, mẹ thấy con lúc nào cũng buồn, nên tìm đến cô giáo con tâm sự, cô con nói: “Thanh Tâm nó như vậy, nhiều khi đi cắm trại với các bạn, nó ngồi một mình, ánh mắt xa vời...” Tôi tới hỏi: “Sao con không ra chơi với các bạn? Con nghĩ gì vậy?” Cháu trả lời: “Thưa cô, con nghĩ tới tương lai, tới thế giới xung quanh.”

Nghे cô giáo con kể, mẹ hơi buồn, vì mẹ muốn con mẹ luôn ngây thơ như cái tuổi còn non nớt của con vậy.

Ngày xưa khi mẹ còn bé, mẹ cũng hay buồn. Mẹ khóc khi thấy người ta qua đời, thấy con gái hàng xóm, xong đám cưới, xách va-ly về nhà chồng!

Tối tối, mẹ ngồi ngoài hiên nhà một mình, nhìn đếm ngôi sao trên bầu trời trong sự tĩnh lặng hàng giờ. Không gian yên ả đó làm tâm hồn mẹ dịu lại, mẹ cầu nguyện cho ông bà Ngoại sống đời, sống đến 100 tuổi. Mẹ nghĩ 100 tuổi xa vời với, còn lâu lắm, mẹ và các anh chị sẽ được sống hoài bên ông bà Ngoại.

Rồi thời gian trôi dần, lặng lẽ, như một định mệnh nối liền với đất nước, mẹ cũng phải xa Quê Hương, xa con xóm nghèo nơi mẹ bắt đầu khôn lớn. Mẹ tưởng sẽ trở lại quê nhà sau vài năm để thăm ông bà Ngoại, anh chị của mẹ, cùng xóm làng. Có ngờ đâu 37 năm rồi, mẹ vẫn mang theo hình ảnh Quê Hương, với chiến tranh và nhọc nhằn của đồng bào mình sau 1975.

Đôi khi hình ảnh hiện về trong những cơn ác mộng khủng khiếp, đoàn người chạy loạn, tìm nơi yên lành để sống, nhưng không bao giờ thoát khỏi nanh vuốt của những kẻ bạo tàn, với súng đạn bủa vây; bầu trời ngập lửa; khói đạn tung bay... Mẹ thức giấc với những giọt nước mắt còn đọng lại, ô thì ra là ác mộng! Mẹ đã thoát khỏi cảnh hung tàn, nhưng còn bao nhiêu chục triệu dân mình vẫn còn đó trong địa ngục trần gian. Quê Hương mình giờ đây đang lâm vào tình trạng bệnh dịch Covid tràn lan, người người không có nhà cửa, đói ăn, khát uống. Từng đoàn người gồng gánh nhau trên đường ty nạn trên chính Quê Hương mình nhưng cũng không có đất để dung thân! Họ đi về đâu khi mà chính Quê Hương cũng chối từ?

Có lần em con điện thoại về thăm mẹ, em hỏi:

- Hôm nay mẹ ăn gì?

Mẹ nói mẹ ăn khổ qua, em cười:

- Mẹ ăn khổ qua để cho mẹ hết khổ phải không?

Mẹ ngạc nhiên:

- Sao con nói ăn khổ qua là hết khổ?

- Khổ là khổ, qua là qua đi, mẹ ăn khổ qua để mẹ qua hết cái khổ, mẹ hết khổ đúng không? Giọng em thật nũng nịu. Mẹ rơm rớm nước mắt! Mẹ cảm động quá! Mẹ hạnh phúc quá! Các con luôn thương bố mẹ, luôn chăm sóc để ý từng tí qua lời nói. Mẹ cảm ơn các con đã cho mẹ nguồn hạnh phúc vô biên.

Mẹ kể cho các con nghe một câu chuyện về đức Phật trong đó có một đoạn thật là cảm động trong kinh Ma Ha Ma Da - Phật thăng Đạo Lợi, Thiên vị mẫu thuyết pháp.

Một thuở nọ đức Phật cùng với 1250 vị Tỳ Kheo an cư tại gốc cây Ba Lợi Chất Đa La, trong vườn Hoan Hỷ, nơi cung trời Đao Lợi.

Bấy giờ Phật bảo Ngài Văn Thù Sư Lợi:

- Ông mau đến chỗ mẫu thân ta báo tin rằng ta đang ở đây. Xin người hãy tạm dời gót đến nơi này để đánh lễ Tam Bảo. Ông nhớ đọc thuộc bài kệ này, rồi đến đọc lại cho mẫu thân ta nghe:

“Thích Ca thành tựu Nhất Thiết Trí
Diêm Phù Đề quang minh suốt thấu.
Nay khát ngưỡng gặp lại mẫu thân.
Xưa sinh con chỉ mới bảy ngày,
Liên siêu Thiên, di mẫu dưỡng nuôi
Đã thành Chánh Giác, độ chúng sinh
Nay đến thời báo hiếu ơn mẹ.
Mong người, quyến thuộc quang lâm đến
Lễ Phật, Pháp, Tăng, thọ thanh tịnh.

Khi Ma Ha Ma Da nghe đức Văn Thù đọc bài kệ đó xong, thì nơi bầu vú của người liền vọt lên dòng sữa. Bà nói:

- Nếu bậc Nhất Thiết Trí ấy là Tất Đạt Đa con ta, thì những giọt sữa này hãy rơi vào miệng người ấy.

Khi Hoàng hậu Ma Da vừa dứt lời, bỗng nhiên từ nơi bầu vú, những tia sữa trắng tinh khiết như hoa sen vọt ra rồi bay thẳng vào miệng đức Như Lai. Cảm nhận được điều này, gương mặt Hoàng hậu Ma Da trở nên rạng rỡ, bà nói với Văn Thù Sư Lợi:

- Từ khi ta được phúc duyên làm mẹ đáng Đại Giác đến nay, thật chưa có lúc nào lòng ta hoan hỷ như giây phút này.

Nói xong bà cùng Văn Thù Sư Lợi liền đến chỗ Phật. Từ xa đức Phật nhìn thấy mẫu thân, tự nhiên lòng dậy lên sự cảm kích tột độ, Ngài nói với mẹ:

- Thừa mẫu từ, tâm thân tứ đại này trải qua vui khổ qua nhiều, nay đến thời kỳ cần phải tu tập pháp Niết bàn để vĩnh viễn xa lánh những điều khổ ấy.

Nghe lời Phật nói, bà tĩnh lặng suy tư, bất chợt cảm thán:

Vô số kiếp uống sữa của ta.

Nay chứng vô sanh, vô thượng đạo.

Nay báo ân, giúp ta lìa ba độc.

Quy mạng đáng Thế Tôn, ban ân huệ.

Quy mạng bậc Điều Ngự, không gì sánh,

Quy mạng Thiên Nhơn Sư, lìa si ái.

Ngày đêm nhớ nghĩ không đoạn tuyệt.

Cúi đầu đánh lễ đáng Pháp Vương.

Nghe xong Thế Tôn tâm với mẫu thân:

- Xin mẫu thân lắng nghe và khéo suy nghĩ:

Giáo pháp này đoạn đầu, đoạn giữa và đoạn cuối.

Điều thuận tiện, thanh tịnh, nghĩa lý rất thậm thâm.

Ngôn từ rất kỳ diệu, thuần nhất không pha tạp

Đầy đủ tướng phạm hạnh, trong sáng thật vẹn toàn.

Khi nghe đức Phật thuyết pháp, Ma Ha Ma Da nương nhờ thần lực của Phật nhớ lại những kiếp trước, đồng thời lúc này thiện căn cũng đã thuần thực nên ngay đó đoạn tuyệt kiết sử trong 80 ức kiếp, chứng quả Tu Đà Hoàn.

Các con nghe mẹ kể khó hiểu phải không? Vì với các con câu chuyện trên quả là trừu tượng, nhưng mẹ muốn nhắc đến lòng của người mẹ vui sướng biết là bao khi con mình hiếu thảo, đồng sữa của người mẹ luôn hiện hữu trong người để nuôi dưỡng và bảo bọc các con trong mọi tình huống. Dù người con đã công thành, danh toại, nhưng lúc nào cũng là những đứa con bé bỏng cần mẹ. Và để đáp đền, người con luôn thể hiện qua sự chăm sóc, thăm hỏi mẹ cha, đó là chất liệu nuôi dưỡng niềm hạnh phúc cho cả mẹ cùng con, phải không con? Mẹ nói cho dễ hiểu, nhưng làm sao đền đáp được công ơn cha mẹ, làm sao để diễn đạt được sự thương yêu của mẹ cha cho các con? Đó chỉ là sự cảm ứng của tình mẹ cha và con cái, thật thiêng liêng! Thật nhiệm mầu!

Vu Lan năm nay lại về rồi đó các con, hãy cùng mẹ chấp tay đánh lễ Tam Bảo, đánh lễ Mười Phương Chư Phật, cùng tụng kinh Vu Lan và Báo Ân Phụ Mẫu để:

- nguyện cầu cho ông bà Nội Ngoại của các con sớm siêu sanh Tịnh Độ.
- nguyện cầu cho Quê Hương Việt Nam thoát cảnh đói nghèo, tật bệnh.
- nguyện cầu cho thế giới tiêu tan dịch bệnh, chiến tranh, người và người cùng thương nhau như anh em ruột thịt, cho suối nguồn tình thương luôn tuôn chảy làm chất liệu dưỡng nuôi con người.

Tiểu Mai

RÔNG TIÊN HAY TIÊN RÔNG?

Cộng mơ mộng thành **con... Lê Chiêu Thống**

Con Rông nào mà vỗ ngực liên miên?

Cháu của Hồ, “giun, kiến” xưng **cháu... Tiên**

Quá tồ tề! Rông Tiên nào hèn thế?

Ý Nga, 26.8.2022

*Nói lái và biếm: RÔNG TIÊN/TIÊN RÔNG
(Rông: nước thủy triều lên > tiên, vàng của cán bộ đảng càng ngày càng chất đóng cao trong ngân hàng)

THIÊN TẢ

(Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI.)

*

Đi theo chủ nghĩa **Ngoẻo Cù Đum***

Muốn **ngủm cù đeo** sớm cả chùm?

Đói lắm sao thèm ăn cháo lú

Làm bia Cộng bản **cắc pùm pùm?**

Bắt, cùm cùm, cột đá: mò tôm,

Mặc sức theo Hồ, được “bác” ôm

Cộng sản chuyên trồng người: vắn số

EM THÁI BÌNH, XUÂN LỘC

Ơi em Thái Bình, Xuân Lộc

Có còn vương vít cùm gông?

Hỡi em nhìn xa, trông rộng

Chớ cam bó gỏi, lệ rông!

Thanh niên đang đầy nội lực,

Thiếu nữ luyện đủ khí công

Nếu không mau tay hành động

Ai sẽ giữ gìn Non Sông?

Đừng tự biến thành vô dụng
Nồi Lửa cùng góp Chuyện Chung!

Thời nào cũng có hào kiệt,

Việt Nam chẳng thiếu anh hùng!

Ý Nga, 24.8.2022

XƯA TRÓN, NAY TRÁNH

Xưa xông xáo bắt anh hùng “cải tạo”

Nay giặc vào vênh vào tận ngôi cao

Hỏi kẻ hèn chui địa đạo năm nao

Tự do không muốn, muốn vô hòm?
Ý Nga, 13.5.2022
NÓI LÁI: ngoẻo cù đùm/ngủm cù đeo, cắc pùm
pùm/Bắt, cùm cùm

Còn cao ngạo khoe huân chương ngực áo?
Ý Nga, 13.5.2022



Vu Lan Mẹ Tôi Quãng Tộc



Không biết sao cứ mỗi mùa Vu Lan về là tôi lại rung rung. Tôi nhớ má tôi, nhớ vô cùng. Trái tim tôi rung lên những nhịp đập mãnh liệt và nước mắt muốn trào ra.

Má tôi sinh toàn con trai và tôi là đứa con gái rượi của ba tôi. Gần nhà tôi có bác Tư Hiếu. Bác trai làm việc văn phòng trong đồn điền cao su. Bác gái ở nhà, căn nhà cũng gần nhà tôi. Hai vợ chồng bác Tư Hiếu giàu có nhưng không con. Bác gái coi tôi như con gái cưng. Khi tôi còn nhỏ bác hay đem tôi về nhà để chăm sóc và chiều chuộng hết lòng. Bác cưng tôi lắm nên tôi thích ở nhà bác Tư hơn ở nhà mình. Bánh kẹo bác có nhiều, muốn ăn bác cho ăn thoải mái. Thức ăn nhà giàu đầy đủ và thật ngon. Tôi được bác sắm sửa nhiều bộ đồ đẹp. Bác cho tôi mặc đồ con gái, những bộ đầm đẹp màu sắc rực rỡ. Tôi như cô công chúa nhỏ xinh xắn trong nhà.

Nhà bác Tư rộng và đẹp, nhất là cái võng thật to được giăng ở dưới nhà sau gần bếp. Gió ngoài cửa lùa vào mát rượi. Tôi thích nằm võng để ngủ trưa. Đều võng bác Tư Gái nằm trên ghé xích đu kể đong đưa cho tôi ngon giấc.

Những bài hát ru con bác Tư đưa tôi vào giấc mộng lành, in sâu vào trí nhớ con nít của tôi.

Giọng hát ngọt ngào và dịu dàng làm sao.

- Àu ơ! Ví dâu câu vắn đóng đình

Cầu tre lắc lẻo ờ... ờ... Cầu tre lắc lẻo gập ghình khó đi.

Àu ơ... ơ... Khó đi mẹ dắt con đi.

Con đi trường học ờ... Àu ơ! Con đi trường học ờ... Mẹ đi... trường đời.

Ở nhà má tôi nói tôi lớn có em rồi nên buổi trưa lên bộ ván mà nằm ngủ, má bận tay bận chân lắm. Má còn phải lo cho em, cho heo ca, com nước cho ba... Bác Tư chỉ nấu com trưa và com chiều với hai người ăn nên thời gian rảnh rất nhiều. Thỉnh thoảng bác còn đan áo đẹp cho tôi nữa nên ru tôi ngủ là niềm vui của người phụ nữ khao khát được làm mẹ.

Tôi cứ nghĩ mình xinh đẹp như con búp bê mắt nhắm, mắt mở mà bác đã mua cho tôi khi hai bác đi nghỉ mát Đà Lạt. Tôi ôm con búp bê và ngủ say sưa trong tiếng ru ngọt mềm ấy. Những bài hát ru bác Tư lặp lại nhiều lần với âm điệu thật hay đi vào trí não non nớt của tôi. Tôi thuộc nó và ao ước hôm nào tôi sẽ hát lớn cho ba tôi nghe, cho má tôi nghe để biết con gái cưng của ba tôi giỏi như thế nào.

Và ngày đó đã đến, nhưng tôi không ngờ đó là ngày tai biến cho gia đình tôi nhất là cho má tôi. Hôm ấy buổi trưa ba tôi về nhà ăn com như mọi ngày. Sau bữa com ba tôi thường ngủ một giấc ngắn để buổi chiều đi làm việc trở lại.

Hôm ấy Bác Tư Gái không ở nhà nên tôi không qua nhà bác. Tôi lấy một cái khăn tắm lớn, túm hai đầu lại và cột vào hai chân ghề để cách xa nhau để làm thành cái võng nhỏ. Tôi đặt con búp bê vào và bắt chước bác Tư Gái hát ru cho búp bê ngủ.

Tôi ngồi ở đầu võng và hát thật to cốt để ba tôi nghe và khen tôi giỏi.

- Àu ơ! Mấy đời bánh đúc có xương ờ...

Àu ơ! Mấy đời mẹ ghẻ ờ... Àu ơ! Mấy đời mẹ ghẻ ờ... mà thương con chồng.

Àu ơ... Mò côi cha ăn com với cá.

Àu ơ! Mò côi mẹ ờ.. Àu ơ!...Mò côi mẹ lột lá mà nằm ờ...

Àu ơ... Mẹ gà con vịt chít chiu

Àu ơ! Mấy đời mẹ ghẻ... Àu ơ... Mấy đời mẹ ghẻ nâng niu ờ... con chồng...

Ba tôi dừng đũa nhìn má tôi lom lom. Má đang chuẩn bị bình trà và đĩa trái cây ở bàn bên cho ba tôi ăn tráng miệng sau bữa com.

Tôi lấy hơi và hát lớn thêm một bài chí mạng mà tôi không biết nghĩa là gì

- Àu ơ! Trèo lên cây khế chàng ba ờ...

Àu ơ! Thấy ờ... mẹ ghẻ ờ... Àu ơ! Thấy ờ... mẹ ghẻ ờ... có chà có chôm.

Ba tôi lấy tay hát mạnh một cái, cả mâm com rơi xuống đất. Tôi hoảng hồn khóc ré lên vì sợ. Ba tôi hùng hổ bước về phía má tôi:

- Dạy con như vậy hả? Dạy như vậy hay sao?

Má tôi mặt xanh dờn vì sợ. Ba tôi bản tính trầm tĩnh, ít khi nào ông lớn tiếng hay la to. Ông luôn dùng cái uy của bản thân để dạy con, ông không bao giờ dùng vũ lực hay nạt nộ. Lần đầu tôi thấy ông giận tóe lửa. Con gái cưng hát cho ba nghe mà ba giận dữ, lần đầu tôi mới thấy ba tôi đáng sợ như vậy. Má tôi áp úng nói không ra tiếng

- Tui không có dạy. Tui không bao giờ dạy như vậy.

- Không dạy sao nó biết hát. Nói cho tui nghe coi

Má tôi lúc này đã khóc, bà ngồi ngồi đất chịu đựng cố nén cơn hờn tủi.

Tôi sợ quá chạy ra sau hè không muốn thấy má tôi khóc và ba tôi giận dữ. Một lúc sau tôi vô nhà thấy ba vẫn còn đứng mặt hầm hầm nhìn má tôi với đôi mắt giận dữ. Thức ăn vẫn còn la liệt dưới đất, má tôi khóc thật nhiều và tôi thấy má tôi cầm cái kéo

- Tui nói mình không tin, tui thề là tui không không dạy gì hết. Tui thề nè. Và má tôi sỏ đầu tóc ra. Mái tóc dài buông xuống phủ hai vai. Má nắm mớ tóc đó cắt mạnh đầy tui hờn. Ba tôi đứng lặng không nói được gì. Ông không ngờ má tôi quyết liệt như vậy.

Má nói với ba

- Tui đã nói tui không dạy con bậy bạ. Tui cắt tóc để thề. Minh muốn biết thì hỏi nó. Hỏi xem ai dạy nó.

Ba tôi ngoắc tôi lại gần. Tôi sợ quá không dám tới. Ba dữ quá mà, ba hát hết mâm cơm xuống đất. Tôi khóc rống lên đầy uất ức.

Má tôi biết tôi sợ nhưng nếu lại gần tôi ba tôi sẽ nghi bà tới để dạy tôi nói tránh tội. Má không lại gần mà chỉ hỏi tôi

- Ai dạy con hát ru em như vậy? Có phải má không?

Tôi lắc đầu và vẫn khóc trong ảm ức.

Ba tôi bước lại gần và nắm tay tôi hỏi:

- Nói cho ba nghe, ai dạy con hát?

Tôi vừa khóc tầm tức vừa trả lời:

- Không có ai dạy hết. Bác Tư Hiếu hát con bắt chước bác.

Ba tôi vẫn không nguôi giận, Ông nhìn má tôi lườm lườm.

- Không dạy nhưng chuyện nhà đi rêu rao hàng xóm.

- Tui không rêu rao, tui làm việc cả ngày có đi đâu mà rêu rao.

- Không rêu rao sao người ta chàm chọc?

Ba tôi giận dữ bỏ đi làm. Mâm cơm tan tành dưới đất. Bình trà, thức ăn trắng miệng nằm chơ vơ trên bàn cạnh cái ghế dựa ngủ trưa của ba tôi. Tôi còn nhỏ quá tôi không hiểu gì hết, tôi không hiểu hát hay như vậy sao ba không khen con gái, ba giận dữ. Sao má phải cắt tóc để thề thốt. Tôi ôm lấy má, tôi thương má tôi quá. Tôi đã làm gì sai. Có phải tại tôi không?

Má tôi vừa khóc vừa dọn dẹp những thức ăn chén bẻ và tóc vung vẩy khắp nhà. Nước mắt đã làm mặt má tôi thiếu nảo chưa từng có. Tôi ghét, tôi giận ba tôi.

Mấy tuần sau rằm tháng bảy má dẫn tôi đi chùa. Sư cô đã niệm Phật và cạo đầu cho má tôi. Má ăn chay lạy Phật nguyên tháng bảy và từ đó má tôi kiệm lời. Má nhìn ba tôi khác hơn ngày trước. Vẫn lo lắng, chăm sóc đúng bổn phận người vợ nhưng ít nói với ba hơn. Đôi mắt đượm buồn và chịu đựng làm sao. Má chăm sóc tôi nhiều hơn và mỗi buổi trưa không cho tôi qua nhà bác Tư Hiếu để ngủ. Má dặn tôi mấy bài hát của bác Tư đừng bao giờ hát nữa, ba sẽ không vui.

Sau này lớn hơn một chút tôi đã nghe các chị nuôi nói lại là lúc đó có một người con gái làm công nhân cạo mũ bỏ gia đình theo ba tôi. Ba tôi đã kiếm nhà cho cô ta ở và coi như vợ lẽ. Bà Bảy (em ruột của bà nội) đã tới tận nhà và cảnh cáo cô ta nhưng vẫn không dứt ra được. Má tôi biết nhưng không đánh ghen hay làm khó ba tôi, bà cam chịu như một việc hiển nhiên. Đàn ông năm thê bảy thiếp. Ba tôi có quyền làm như vậy và bà chỉ cần làm tròn bổn phận của mình.

Những bà con ruột thịt, hàng xóm láng giềng nóng ruột và thương má tôi nhưng không biết làm sao. Các bài hát ru con của bác Tư Hiếu cũng gián tiếp gửi đến ba tôi một thông điệp không mấy đẹp về sự chung thủy của đàn ông. Một hình thức chống đối ngầm dè xiêm của những người bàng quang về thực trạng mẹ ghẻ con chồng nếu một mai má tôi chết sớm.

Dường như từ ngày kinh hoàng đó, cái ngày mà mái tóc dài của má tôi đã thành cái đầu trọc lóc, má tôi đã giác ngộ và hiểu được lẽ vô thường. Bà chấp nhận số phận nhưng bà lại nghĩ ra một điều khác quan trọng hơn. Bà nghĩ đến tương lai và ngày mai cho cuộc đời bà và cho các con. Đàn ông khi đã thay lòng sẽ quên tất cả tình nghĩa và thay đổi bất cứ lúc nào. Biết đâu một ngày nào đó ngôi nhà này sẽ có một người phụ nữ khác làm chủ. Má tôi sẽ bước ra với hai bàn tay trắng, sự cô độc và tủi nhục. Xã hội luôn chấp nhận những điều bất công đó một cách tự nhiên. Cái luân lý đạo đức Không Mạnh bất công ở tít bên Tàu đã ăn sâu vào nền văn hóa VN. Bắt buộc đàn bà phải trung trinh tuyệt đối với chồng, nhưng đàn ông có quyền có nhiều vợ, đánh đập vợ

và bỏ vợ. Cho nên dù có bị bạc đãi thế nào, người đàn bà cũng phải nép mình trong cái luân lý, đạo đức đã được truyền dạy từ thời con gái.

Má tôi hiểu điều đó cho nên bà phải tìm một nơi nương thân cho cuộc đời bà. Phải tự mình đứng dậy để tự lập. Bà đi khai hoang lập đất!

Má tôi rủ các người cậu họ phá rừng lập rẫy. Bà mượn người phóng nọc làm ranh và khai hoang lập đất. Mỗi sáng má tôi dậy sớm chuẩn bị cơm nước cho cả nhà rồi bà đi rẫy. Những ngày tôi không đi học tôi theo má lên rừng, em tôi chạy theo sau. Thỉnh thoảng má gánh em tôi ở một đầu gánh, đầu bên kia là cơm nước đem đi cho mấy mẹ con ăn trong ngày. Đến nơi, má đưa hai chị em tôi vào nghỉ ở một bụi tre gai mà cái tàng nó de ra như một mái nhà. Má trải tấm nylon cho hai chị em tôi ngồi xuống đó chơi. Má gom chà tre để đốt.

Tôi nhớ như in hình ảnh má tôi với cái áo bà ba, cái quần đen bạc màu, khăn rằn đội đầu theo kiểu miền nam, nón lá che khuất khuôn mặt rám nắng. Chà tre gai gom lại từng đống lớn, má lấy tre khô làm bồi từng đoạn, một cây tre khá dài được quấn mù dây cao su khô ở một đầu, má đem đốt lên để làm mồi lửa đốt bồi. Từng nhóm lửa nhỏ cháy lên yếu ớt rồi lan mạnh ra bùng lên sáng rực một góc. Tiếng tre tươi bị đốt nổ lớn và văng ra ngoài. Má đứng vừa quạt mồ hôi vừa hô to GIÓ... GIÓ... GIÓ LÊN.

Ngày qua ngày má tôi phơi nắng, dầm mưa trên mảnh đất vừa khai phá. Tiền bạc vòng vàng dành dụm má bỏ vào nơi này. Khi ba tôi biết thì miếng đất đã phát hoang gần xong. Những đống tre gai để đốt nằm rải rác đó đây chứ không từng từng lớp lớp như trước. Ba tôi hỏi tại sao bà lập rẫy. Má tôi nói:

- Sống có nhà, chết có mồ. Mình đã có một mái nhà riêng tư, một gia đình riêng tư bên ngoài.

Tui phải tạo dựng nơi tui và con nương náu sau này. Mình giúp được thì giúp, còn không thì hãy cho tui làm theo ý mình.

Ba tôi nhìn má tôi kinh ngạc. Người đàn bà yếu đuối và coi ông như điếm tựa cuộc đời mình giờ tách ra khỏi ông để tìm một lối đi riêng. Ông biết má tôi hiền lương phúc hậu. Vết thương ông tạo cho má tôi quá lớn và trong thâm tâm ông chột hồi hận.

Từ đó sau giờ làm việc ba tôi đạp xe xuống rẫy để phụ má tôi dọn dẹp và chuẩn bị tới mùa mưa phóng nọc trồng cây. Ba tôi làm một cái chòi nhỏ để gia đình che mưa đụt nắng. Hai chị em tôi không còn ngồi núp dưới bóng mát của bụi mua già hay bụi tre gai. Chúng tôi có một cái chõng tre để nằm và những bữa cơm nóng má nấu tại chỗ với đọt nhãn lồng luộc hay cá kho má đặt lộp dưới suôi. Những cây lù đù, nhãn lồng cho chị em tôi hái ăn thật ngon. Còn một khoảng rừng thưa phía trước đất không màu mỡ má chưa dọn hết, chị em tôi vào đó tha thẩn hái trái sim, bứt dây xuân sâm về cho má đấm ra làm nước uống. Chúng tôi đã có một tuổi thơ thật nhiều niềm vui và sống với thiên nhiên cây cỏ.

Mỗi sáng má đi rẫy một đầu giống là con, đầu bên kia là thức ăn và vật dụng. Khi chiều về một đầu là con, một đầu là củi. Rồi theo thời gian hai đầu là những bầu, bí, rau trái trong vườn. Đất mới khai hoang nên rất phì nhiêu, trồng cây gì lên cũng đều cho kết quả ngoài dự liệu. Bầu bí bò đầy đất, rau xanh tươi ăn hoài không hết. Tôi nhớ có lần đào một củ khoai mỡ. Đất thịt bã hèm nên củ nó cứ thế mà phát triển luôn trong đất. Một củ khoai mà đào thật rộng mới lấy hết phần củ. Và cuối cùng cũng phải cắt ra mới có thể đem về nhà. Trái thơm thật to ngọt lịm ngon ơ là ngon.

Ba tôi dành nguyên một liếp vườn để trồng cau "Cho má con ăn trầu" Hai trụ trầu vàng trồng sau nhà cũng "Đề dành má con ăn" Người đàn ông trong ba tôi không nói nhiều mà sâu sắc nghĩa tình.

Chôm chôm, sầu riêng, bưởi cam, mít tố nữ, dâu miền dưới, xoài thanh ca, xoài cát, măng cầu, cà phê... tất cả đều có mặt trên mảnh vườn này. Ba tôi cho phóng nọc trồng cây ngay hàng thẳng lối

như cao su. Ông cho đào mương dẫn nước từ suối vào trong vườn để cây đủ nước phát triển. Đó không phải chỉ công trình của má tôi mà là sức lực, tài sản của ba má tôi đổ vào đó để chúng tôi có một nơi để về đoàn tụ như má tôi đã từng mong ước. Đó là căn nhà từ đường mà ba má tôi đã bỏ nhiều tâm huyết xây dựng. Là mái ấm yêu thương của ba dòng con tụ tập về mỗi khi Tết đến hay cúng giỗ ông bà.

Má tôi, một người phụ nữ đã gánh vác cả giang sơn nhà chồng và gánh cả một nỗi thương đau rạn nứt bởi những người đàn bà khác. Ngày tôi hát những câu ru con chết người đó má tôi đã cắt tóc, cạo đầu như dứt bỏ những thương tình mà một người phụ nữ phải có, để vượt lên thành một người phụ nữ tuyệt vời cao thượng nhất.

Cô gái theo ba tôi ngày tôi còn bé đã có đến 5 đứa con với ba tôi. Năm đứa con chồng mà mỗi khi chúng bệnh đau thường được ba tôi đem về giao cho má tôi chăm sóc. "Má lớn biết nuôi con" Má lớn nuôi con chồng bằng bàn tay mát rượi với trái tim bao la của một người mẹ.

Ba tôi không phải một người đàn ông bội bạc. Ông là một người chồng, người cha uy nghiêm với tất cả thành viên trong gia đình. Ngôi nhà má tôi từng ở cũng như ngôi nhà mà ông xây dựng sau này trên mảnh đất khai hoang của má tôi, không một người vợ nhỏ nào được bước vào ở dù chỉ một ngày. Các con riêng của ba tôi một lòng tôn kính má lớn. Má lớn che chở cả ba dòng con chồng. Nhà má lớn là nơi các em tôi và chúng tôi về tụ họp mỗi lần giỗ quây. Chúng tôi cũng không sợ và cũng không bao giờ bị mẹ ghê hành hạ hay bạc đãi vì các diều hâu mắt trước má tôi. Chính tay má tôi đã dựng vợ gả chồng cho cả 11 đứa con.

Má tôi là một người đàn bà thời xưa, thời của đàn ông có quyền nhiều vợ. Phụ nữ phải chấp nhận sự thiệt thòi đó một cách tự nhiên. Xã hội phong kiến đã dạy cho người phụ nữ phải phục tùng chồng một cách tuyệt đối. Má tôi sau cái ngày cạo tóc má không còn nghĩ đến ba tôi có ai bên ngoài nữa. Bởi vì bà biết có chồng đối hay ghen tuông cũng không thay đổi được gì, chỉ làm gia đình tan vỡ, người ngoài cười chê. Bao dung và yêu thương là tôn chỉ của má tôi nên tấm lòng đó đã được ba tôi trân trọng và yêu thương.

Má tôi cắt đoạn lia mái tóc dài và cạo đầu do tôi còn bé ngây ngơ dại dột. Mãi sau này về già tóc má tôi bạc trắng và thưa thớt tội nghiệp. Má phải dùng thêm một đầu tóc mượn mới có thể búi nó chắc chắn. Một ngày má kêu tôi cạo đầu cho má. Má nói cái đầu nó nhức và khó chịu, con cạo đi cho phiền não không còn. Và thế tôi là người thường xuyên cạo đầu má tôi, bà nội tôi và sau này mẹ chồng tôi.

Có phải tóc còn trên đầu là phiền não vẫn còn không? Phiền não từ tâm mà ra, dứt bỏ mọi sân si trong lòng tự nhiên đầu sẽ nhẹ nhàng, tâm không vướng mắc. Má tôi ít học, không đọc nhiều kinh sách, nhưng bà đã biết xuống tóc sám hối những vướng mắc nghiệp duyên và mở lòng ra chấp nhận những việc mình không muốn nhưng không thể cản trở.

Má thường khuyên tôi: "Hãy tha thứ và rộng lượng con sẽ nhẹ nhàng trong đầu. Con càng chấp, lòng con càng nặng nề khó dứt. Khi nào con buồn khổ hãy niệm Phật. Mình không làm sai hai bên vai vác sẽ chứng cho mình." Những câu đơn giản nhưng thực hành được cũng rất khó khăn phải là người có tấm lòng nhân hậu.

Năm nay mùa Vu Lan đã về, cuối tuần này tôi sẽ đi chùa dự lễ. Tôi sẽ quỳ trước chánh điện mà tâm thành tưởng niệm công đức của cha mẹ. Nguyên cầu hai đấng sinh thành được vãng sanh nhiều phước báo và an lạc.

Đóa hoa hồng trắng cài lên áo
Tay chấp nguyện cầu mẹ trên cao
Mẹ già khuất núi từ lâu lắm.
Mỗi độ Vu Lan lại ghen ngào.

Lại nhớ má ngồi ăn trầu ngoáy
Khay trầu có để những múi cau
Trầu xanh quệt một đường vôi trắng.
Trắng xanh má ngoáy đỏ một màu.

Vườn cau ba trồng cau trĩu trái
Nọc trầu vun quén lá vàng ong
Trầu cau sính lẽ ba trồng lại
Mà sao ghen ghen nghĩa vợ chồng.

Vu Lan báo hiếu con bất hiếu
Bỏ má một mình lấy chồng xa
Bến vắng xứ người đò ngược nước
Làm sao về lại để thăm nhà.

Má ơi! Con gái ngồi nhớ má
Nhớ dáng má gầy, nhớ vườn cau
Cau nặng một quây sai những trái
Má gánh bầy con lấm dãi dàu.

Con gái giờ đây cũng thành bà
Cuộc đời chìm nổi bởi phong ba
Làm vợ con đây tròn tình nghĩa
Đã noi gương má sống thuận hòa.

Nguyễn Thị Thêm



Giọt Nước Mắt Yêu Thương

Những giọt nước mắt của tình thân
Nhỏ xuống dương gian mỗi mỗi lần
Cỏ cây, hoa trái luôn giữ lại
Tặng lại cho đời tạ nghĩa ân.

Quý giá như những viên kim cương
Lấp lánh rạng ngời mỗi tinh sương
Để con dính vào cành vương miện
Vòng hoa kính tặng đến mẹ hiền.

Mẹ mất như mùa xuân qua đi
Như con nước mắt tràn bờ mi
Như vòng vương miện không như thật
Như con vớ mẹ mãi phân ly.

Con khóc cho mình phận cút côi
Mẹ đã đi xa về cõi trời
Chút gì của mẹ còn để lại
Là con mắt mũi mẹ đó thôi.

Là mẹ mang con chín tháng trời
Một mình vượt cạn giữa biển khơi
Con thuyền bé nhỏ trên sóng cả
Cơn đau đứt ruột con ra đời.

Là mẹ ngày đêm luôn chăm lo
Nuôi dòng sữa ngọt con bú no
Biết bò, biết nói con khôn lớn
Là công dưỡng dục lớn vô bờ.

Nước mắt mẹ rơi biết bao lần
Thương con một đời phải long đong
Trái tim khô héo vì thương nhớ
Làm sao con trả được nghĩa ân.

Mẹ ơi! con biết mình bất hiếu
Trăm ngàn cái lạy cũng bằng không
Cúi đầu tạ tội con quý xuống
Trăm nhớ nghìn thương chày một dòng

Nguyễn thị Thêm
tháng 8/12/2022



Tôi rúc vào lòng mẹ
Để thấy thật bình an
Mùi của mẹ truyền sang
Thơm tho tình mẫu tử.

Mẹ của tôi lam lũ
Không dầu thơm nước hoa
Chỉ mặc áo bà ba
Không áo đầm dạ hội.

Có những khi bồi rối
Có những lúc đau thương
Những đau khổ đoạn trường
Mẹ ôm tôi an ủi.

Bàn tay mẹ cần cỗi
Tảo tần để nuôi tôi
Áo mẹ đầm mồ hôi
Mùi thương sao quá đời.

Người của mẹ hôi khói
Của bếp nấu rơm khô
Nhưng âm áp vô bờ
Mẹ chỉ đường dẫn lối.

Mẹ vội vàng đi tới
Nghe con bệnh con đau
Tay của mẹ xoa dầu
Mùi dầu, mùi của mẹ.

Không làm sao con kể
Hết những điều mẹ làm
Cả một đời gian nan
Mẹ vì con tất cả.

Chiều nay con nhớ mẹ
Nhớ mùi mẹ ngày xưa
Nhớ không bền không bờ
Giá con còn có mẹ.

THÁNG 8:

- Chiến tranh thế giới thứ nhất, còn được gọi là Đại chiến thế giới lần thứ nhất, Đệ Nhất thế chiến hay Thế chiến I; diễn ra từ 28 tháng 7 năm 1914 đến 11 tháng 11 năm 1918, là một trong những cuộc chiến tranh quyết liệt, quy mô to lớn nhất trong lịch sử nhân loại; về quy mô và sự khốc liệt nó chỉ đứng sau Chiến tranh Thế giới thứ Hai.

- Tháng 8/2003: Nhiệt độ cao 46,2 C (114.8 F) ở Châu Âu làm gần 70 000 người tử vong, trong số đó 20 000 người ở Pháp.

- 01/8/1995: Nhạc sĩ Dương Thiệu Tước qua đời ở Sài Gòn (Nhạc phẩm: Tiếng Xưa, Chiều, Đêm Tàn Bến Ngự, ...)

- Neil Armstrong (5 tháng 8 năm 1930 – 25 tháng 8 năm 2012) là một phi hành gia người Mỹ, và cũng là người đầu tiên đặt chân lên Mặt Trăng vào ngày 20 tháng 7 năm 1969, trong chuyến du hành trên tàu Apollo 11 cùng Buzz Aldrin & Michael Collins.



(Ảnh: 650 sĩ quan thuộc một sư đoàn kỵ binh của Mỹ xếp hình đầu ngựa tại trại Cody, năm 1917)

- 06/8/1945: Vụ ném bom nguyên tử Hiroshima và Nagasaki là sự kiện hai quả bom nguyên tử được quân đội Hoa Kỳ, theo lệnh của Tổng thống Harry S Truman, sử dụng trong Chiến tranh Thế giới II vào những ngày gần cuối của cuộc chiến tại Nhật Bản. Ngày 6 tháng 8 năm 1945, quả bom nguyên tử thứ nhất mang tên "Little Boy" đã được thả xuống thành phố Hiroshima, Nhật Bản. Sau đó 3 hôm, ngày 9 tháng 8 năm 1945, quả bom thứ hai mang tên "Fat Man" đã phát nổ trên bầu trời thành phố Nagasaki khiến hàng chục nghìn người thiệt mạng tức khắc.

- 06/8/1962: Nữ diễn viên, ca sĩ Marilyn Monroe qua đời do sử dụng thuốc an thần quá liều.

- 30 TCN: Quân chủ cuối cùng của triều đại Ptolemaios là Cleopatra VII Philopator tự tử, được cho là bằng cách để rắn độc cắn.

- 9/8/1173: Bắt đầu xây tháp nghiêng Pisa, Ý Đại Lợi.

- 10/8/1793: Bảo tàng Louvre chính thức mở cửa tại Paris trong thời kỳ Cách mạng Pháp.

- 10/8/1961: Quân đội Hoa Kỳ bắt đầu sử dụng chất độc da cam trong chiến tranh Việt Nam.

- 12/8/2000: Tàu ngầm K-141 Kursk của Hải quân Nga phát nổ và chìm xuống biển Barents trong một cuộc tập trận, khiến 118 thủy thủ thiệt mạng.

- 15-17/8/1969: 3 ngày Đại hội Âm Nhạc Woodstock cho hòa bình, tình yêu và tự do. Là một trong những lễ hội Rock n' Roll hoành tráng nhất mọi thời đại, Woodstock thực sự đã tạo

nên sức ảnh hưởng không nhỏ đến nền văn hóa của thập niên 60 về mọi mặt. Cụm từ "Thế hệ Woodstock" trở thành một thuật ngữ thông dụng lúc bấy giờ. Ba ngày của âm nhạc ngoài trời, 32 nghệ sĩ và nhóm nhạc trình diễn, nửa triệu khán giả cuồng nhiệt; mưa, bùn lầy... và lịch sử huy hoàng. Tạp chí âm nhạc Rolling Stone danh giá đã xếp Woodstock 1969 vào danh sách 50 sự kiện làm thay đổi lịch sử Rock n' Roll.

- 15/8/1914: Kênh đào Panama bắt đầu cho phép tàu qua lại, rút ngắn hải trình giữa Đại Tây Dương và Thái Bình Dương thông qua eo đất Panama.
- 17/8/1798: Các tín hữu Công giáo Việt Nam tin rằng Đức Mẹ Maria hiện ra tại Quảng Trị. Sự kiện được gọi là Đức Mẹ La Vang.
- 21/8/1959: Tổng thống Dwight D. Eisenhower ký một lệnh hành chính tuyên bố Hawaii trở thành tiểu bang thứ 50 của Hoa Kỳ.
- 22/8/564: Tu sĩ truyền giáo Columba thuật rằng ông trông thấy quái vật ở hồ Loch Ness, Scotland.
- 22/8/1914: Chiến tranh Thế giới thứ Nhất: ngày đẫm máu nhất trong lịch sử quân sự Pháp với hơn 20,000 binh sĩ tử trận khi giao tranh tại Rossignol trong khuôn khổ Trận Ardennes.
- 25/8/1883: Chính phủ Pháp và triều Nguyễn ký kết Hòa ước Quý Mùi, xác lập quyền bảo hộ lâu dài của Pháp trên toàn bộ Việt Nam.
- 1945: Cách mạng tháng Tám: Bảo Đại đọc chiếu thoái vị tại Huế, kết thúc nhà Nguyễn.
- 26/8/1955: Sách Kỷ lục Guinness được xuất bản lần đầu tiên tại Anh.
- 28 tháng 8: Lễ Đức Mẹ Lên Trời (Chính Thống giáo).
- 28/8/1937: Toyota Kiichirō thành lập công ty ô tô độc lập mang tên Toyota, hiện là hãng sản xuất ô tô lớn nhất thế giới.
- 30/8/1835: Một nhóm người định cư gốc châu Âu thành lập một khu định cư là tiền thân của Melbourne bên bờ sông Yarra.
- 26/8/2017: Bão Harvey đổ bộ vào bang Texas, Hoa Kỳ gây thiệt hại lên đến 125 tỉ USD, trở thành một trong những thiên tai gây hậu quả nghiêm trọng nhất nước Mỹ cũng như của nhân loại.
- 28/8/1963: Nhà hoạt động dân quyền Martin Luther King đọc bài phát biểu **Tôi Có Một Giấc Mơ** tại Washington, D.C.
- 30/8/1984: Tàu Con Thoi Discovery khởi hành chuyến đi đầu tiên của nó từ Trung Tâm Vũ Trụ Kennedy, Florida.

- 31/8/1997: Diana, Vương phi xứ Wales ,thiệt mạng trong một vụ tai nạn xe hơi kinh hoàng xảy ra dưới đường hầm cầu Alma ở Paris, Pháp.

Thái Lan/ Nữ Lan sưu tầm



SAO MÀ... LẠ KỲ?

Được anh khen má hồng đào
Về soi gương, thấy ửng... màu đã khen
Hay là tại cái gương ghen?
Tự nhiên má nóng? Chẳng... quen chút nào!
Á Nghi, 20.8.2022

CHỈ

Thương chi màu sợi chỉ viền
Áo hồng thêu trắng đảo điên mắt người?
Thương lây sang cả nụ cười
Hồn anh đang héo chột tươi bốn mùa!

*

Chỉ đâu bán? Chỉ* anh mua?
Anh van Tơ Nguyệt yếm bùa cột... chung!
Á Nghi, 20.8.2022

*Chỉ > viết theo 2 nghĩa:

- 1-Tơ kéo thành sợi nhỏ để may vá, thêu thùa.
- 2-Bảo cho biết đường đi, địa điểm.

NGẮM TÓC EM BAY

Gió bay tóc... rồi bông bênh
Bênh bông anh cũng mộng mênh thương rồi!
Lấy chi sợi tóc vương... môi?
Để anh rối... rắm, bồi hồi thêm... hôn!
Á Nghi, 20.8.2022

CHUYỆN GẤP NÈ EM!

Em đừng kể chuyện... người ta
Chuyện... ta nói trước để Ba mua... trâu,
Để anh dành dụm mua... cau,
Để Bà Nội góp... vôi mau: hỏi liền!
Á Nghi, 20.8.2022

XINH TUỔI XUÂN THÌ

Bảo rằng xinh, hay rằng xinh
Em còn đòi hỏi: “Phân mình chỗ nào?”

*

Xinh khi gội tóc bờ ao,
Xinh khi để bóng trắng vào mắt em;
Khi ai hong tóc trước thêm,
Ru em điệu hát êm đềm dân ca.

Quần lãnh đen, áo hoa cà,
Nâng niu đọt bí, hái hoa mồng gà,
Chợ xuân em bước nhịp ba,
Ngây thơ, nhí nhảnh, lựa là nâng niu.

Để thương lí nhí lời yêu
Đêm về dễ ghét gió chiều truyền tôi:
Đậy rồi! Sự sống đậm chồi,
Đậy rồi nguồn cội bồi hồi nhịp tim!

*

Bảo rằng im, thời lặng im
Môi xinh chớ phải đi tìm lớn lao
Giữ nguyên những nét ngọt ngào
Hôm nào... hôm nào... hôm nao đầu đình.
Em ơi! Đã bảo chữ Tình!
Á Nghi, 26-12-2012

GẶP LẠI CỔ NHÂN

Tôi trang điểm xong và sửa soạn thay váy áo chỉnh tề mà lòng vừa rộn ràng vừa hồi hộp. Chốc nữa ra mắt cổ nhân sau 50 năm bất tin xa vắng; anh có nhận ra cô gái xinh xinh tuổi hai mươi ngày xưa anh từng tương tư và thề nguyện sẽ cưới làm vợ không nhỉ? Còn anh ấy, tôi không quên mái tóc bông bênh của chàng sĩ quan hải quân mỗi lần anh về phép thăm tôi và tôi từng mơ là thi sĩ để dệt những vần thơ trên tóc anh. Bây giờ tôi đã 70 và anh 75 tuổi đời rồi.

Tôi và Nguyễn yêu nhau được một năm, vào lúc cuộc chiến khốc liệt mùa hè đỏ lửa 1972, anh bỏ dở học hành, vào đời lính biển. Tình yêu càng xa cách càng nhiều nhớ thương chất ngất, tôi và Nguyễn luôn khao khát chờ mong một ngày nào đó hai đứa sẽ nên duyên chồng vợ. Biến cố năm 1975, chúng tôi chia lìa nhau, mất nhau, không một tin tức nào của nhau cả.

Bao nhiêu năm qua chuyện tình xưa và hình ảnh Nguyễn chỉ còn là kỷ niệm đẹp, rất đẹp để đôi lần có dịp nghĩ lại tôi thấy thương nhớ và nuối tiếc băng khuâng.

Bỗng tuẩn trước tình cờ trên Face Book, Nguyễn liên lạc với tôi. Thế là kỷ niệm sống dậy cứ như tôi vẫn là cô gái tuổi hai mươi ngày ấy.

Cả hai cùng vui mừng thăm hỏi nhau. Nguyễn sau cuộc hôn nhân dài dẫu vợ hiện sống một mình, còn tôi cũng một mình vì chồng tôi đã qua đời vài năm nay. Hai chúng tôi ở cùng tiểu bang, ở hai thành phố lân cận nhau, cách 2 giờ lái xe. Nguyễn đã mời tôi một buổi tái ngộ để anh được trực tiếp giải bày xin lỗi và hàn huyên thăm hỏi nhau nhiều hơn. Để thuận tiện cho tôi điếm hẹn sẽ là một nhà hàng trong thành phố của tôi và anh sẽ lái xe đến. Anh chọn nhà hàng Tao Ngô vừa có ý nghĩa vừa nổi tiếng thức ăn ngon.

Tôi sẽ đến trước giờ hẹn nửa tiếng vì háo hức và tò mò muốn trộm nhìn anh, xem dung nhan ấy bây giờ ra sao (như trong một bài hát) và tôi sẽ có thì giờ sửa soạn điệu dàng vào gặp anh sau. Thật là thú vị.

Đến khu parking nhà hàng Tao Ngô, tôi lượn xe chậm chậm tìm chỗ đậu vì chiều cuối tuần nhà hàng đông khách, đông xe. Tuổi về già từ lâu, tôi đã biết điều luôn tìm chỗ đậu xa, vắng vẻ để dễ vào lane khỏi đụng chạm đến ai. May quá có một chỗ trống, tôi cố lèo lái xe len vào thế mà vẫn suýt đụng xe bên cạnh, may mà tôi thắng kịp. Tức thì một ông đầu hói từ trong xe hung hăng bước ra thô lỗ quát to:

- Này... này... không có chỗ à? Mất mũi để trên trời à?

Nói xong ông đóng cửa xe cái “rầm” bày tỏ sự tức giận và vội vã bước đi. Tôi ngưng ngưng vì chưa kịp nói lời xin lỗi chỉ biết nhìn theo bóng dáng to kềnh của ông với chiếc áo khoác màu da bò đang hối hả bước vào nhà hàng. Tôi bước ra khỏi xe nhìn lại chỗ đậu của mình thấy rõ ràng xe đậu lệch méo mó lấn sang lane xe bên cạnh; nghe ông kia quát mắng thật đáng đời, may mà chưa đụng làm trầy da tróc vẩy chiếc xe, chắc ông sẽ nắm áo đòi bồi thường, vừa phiền phức vừa mất thì giờ.

Tôi đi vào nhà hàng, hi vọng đừng đụng mặt ông ta lần nữa, mất hứng cho giây phút hẹn hò của tôi với cổ nhân.

Tôi thông thả từng bước vào nhà hàng và kín đáo tìm chỗ khuất để Nguyễn khó có thể nhận ra tôi. Theo ước hẹn của nhau là Nguyễn và tôi đều mặc áo màu trắng, màu áo lính hải quân của chàng và màu áo học trò của tôi để cả hai cùng nhớ về một thời tình yêu trong trắng. Nguyễn sẽ đến nhà hàng trước đặt bàn và ngồi chờ tôi trên bàn có sẵn một bình hoa hồng đỏ.

Tôi đứng nép một góc cửa phía xa, nhìn vào trong nhà hàng và sửng sò khi thấy người đàn ông áo trắng đầu hói đeo kính đen bệ vệ ngồi một mình bên cạnh bình hoa hồng đỏ. Hoa hồng thì đẹp và nên thơ nhưng chàng thì như một tay xã hội đen đang ngồi... rình mỗi để trả thù ân oán giang hồ chứ không phải kẻ đang đợi người tình xưa.

Nếu ông to béo màu mỡ này là Nguyễn thì chàng hải quân vóc dáng chuẩn, hào hùng, thanh nhã ngày xưa của tôi đâu? Ngày xưa mỗi lần chúng tôi sánh vai dạo phố, thế nào mấy cô thiếu nữ cũng có kẻ phải quay đầu lại để suýt soa chàng hải quân đẹp trai quyến rũ làm cho tôi tự hào biết bao. Và mái tóc bồng bênh ném bao nhiêu mùi vị biển mặn nắng gió phương xa của chàng hải quân lãng tử đâu?

Tôi an ủi mình cũng già đi, cũng thay đổi, toàn đồ giả trên người thì đòi hỏi chi nữa, nên lại hân hoan và khoan thai bước vào nhà hàng, đứng trước mặt người đàn ông áo trắng đeo kính đen tôi nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Có phải là anh Nguyễn không?

Ông ta nhìn tôi hồi lâu mới từ từ... tháo kính đen ra. Chắc đôi mắt lão liên của chàng sau màn kính đã tha hồ sẫm soi lướt nhìn tôi từ đầu đến chân để đánh giá tôi rồi, chàng có... phát hiện ra mái tóc giả của tôi không? Phấn son có che dấu những vết nhăn vết nám trên gương mặt tôi không? Chiếc ví xách tay hàng hiệu đẹp sang cũng là... hàng giả, hàng nhái chàng có biết không?

Ôi trời ôi, còn tôi đã nhận ra ngay bản mặt của lão hói đầu lúc này mắng tôi xa xả chỗ bãi đậu xe, không lầm lẫn vào đâu được vì tôi đã thấy chiếc áo khoác màu da bò lão ta vắt trên thành ghế bên cạnh.

- Xin lỗi chắc... tôi làm ?

Tôi lắp bắp nói xong định quay đi thì chàng gọi lại:

- Anh là Nguyễn đây mà.

Tôi thẫn thờ ngồi xuống ghế vì đã qua cơn choáng, đã tỉnh trí ra, Nguyễn chứ còn ai vào đây, dấu hiệu mặc áo trắng, bàn có bình hoa hồng rành rành ra kia. Chỉ tại chàng đeo thêm đôi kính đen mà thôi.

Bồi bàn đến, chúng tôi gọi món ăn và bắt đầu nói chuyện. Bây giờ đối diện tôi nhìn Nguyễn kỹ hơn, nét đẹp trai hiền lành tao nhã ngày xưa đã thay thế bằng nét cau có đăm đăm của một ông già khó tính. Có nhà nhân chủng học nào, nhà tâm lý nào nghiên cứu giúp tôi tại sao thời gian lại có tài biến đổi lạ lùng đến thế không?

Chàng không hề nhận ra tôi, mục đàn bà vô duyên xón xác đậu xe không nên thân vì lúc ấy tôi còn ngồi trong xe.

Biến cố 1975, chàng đã lên tàu ra khơi và sau đó không thể liên lạc được với tôi nữa. Đường đời chúng tôi hai ngã rẽ. Tôi không trách móc gì chàng, bao số phận con người đã chìm trong bể dâu cuộc đời nào chỉ hai chúng tôi.

Nguyễn kể công:

- Anh đã đến sớm nửa tiếng trước giờ hẹn để chọn bàn, chọn chỗ ngồi cho buổi tái ngộ này. Tất cả chỉ vì em.

Tôi cảm động quá, chàng cũng như tôi đều đến sớm vì nao nức chờ mong và tôi tha thứ cho chàng tội lỗi "mắng" tôi lúc này, chàng không biết đó là tôi và vì chàng đang vội vào nhà hàng.

Ăn uống và chuyện trò xong, gần 2 tiếng đồng hồ, bồi bàn mang đồ tráng miệng ra cùng một cái đĩa có tờ bill tính tiền. Chàng cầm lên xem và bất mãn kêu lên:

- Trời! Chỉ có hai người mà những 160 đồng kể cả tiền tip. Nhà hàng này chém ngọt thật.

- Chắc họ tính tiền cả bình hoa hồng nữa anh ạ.

Chàng xót xa lắm lắm:

- Chúng ta có... ăn bình hoa hồng này đâu, chung bày xong lát nữa họ lại cất vào mà.

Tôi ái ngại giùm chàng, chẳng lẽ tôi móc bóp trả tiền làm mất mặt chàng quá nên đành im lặng để cho chàng thể hiện sự ga-lăng như trước kia chàng đã từng ga-lăng mỗi lần về phép là mỗi lần tôi đều có quà tặng hậu hỉ. Nhưng chàng đã nói tiếp làm tôi giật cả mình:

- Anh và em chia hai, mỗi người trả một nửa 80 đồng.

Tôi còn đang bàng hoàng, chàng thản nhiên giải thích:

- Anh đến Mỹ năm 1975, sống quen kiểu Mỹ từ lâu rồi. Mời đi ăn chung nhưng phần ai nấy trả.

Tôi lấy lại bình tĩnh:

- Em cũng đến Mỹ năm 1975, em hiểu mà.

Tôi mở bóp lấy ra 80 đồng để trên bàn cạnh 80 đồng của chàng:

- Thôi tạm biệt anh. Cám ơn anh một buổi chiều tái ngộ.

Tôi đứng lên và bước ra khỏi nhà hàng, chàng cũng vội bước theo tôi, tôi bước nhanh... Chàng tuy to béo cũng cố bước nhanh và hụt hơi gọi vì thấm mệt:

- Này... em... Này... em...

Tôi khựng bước lại, hay là chàng... hồi hận đã bắt tôi hùn trả tiền ăn và muốn nói điều tình cảm gì đó trước khi chia tay cho tôi đẹp lòng?

Chàng đã bắt kịp tôi vừa thở vừa nói:

- Này em, này giờ mình nói chuyện đủ thứ mà anh quên chưa hỏi em một điều quan trọng...

Tôi chờ đợi:

- Vâng, anh cứ hỏi...

Chàng khấn khoản:

- Anh muốn biết tiền hưu trí mỗi tháng em lãnh bao nhiêu, có tương đương với anh không? Để khi chúng ta quyết định nối lại tình xưa về sống chung bên nhau không ai phải thiệt thòi. Thế thôi.

Tôi nhìn thẳng vào cố nhân người đã từng làm tôi thôn thức tiếc thương và trả lời dứt khoát không còn thương tiếc gì nữa:

- Chúng ta tái ngộ, tâm sự chuyện 50 năm qua chứ em chưa hứa hẹn sẽ về sống chung với anh và sẽ không bao giờ đâu. Anh khỏi phải tính toán trước cho mất công.

Nguyện thất vọng, mặt trở nên lạnh tanh và ngạc nhiên thấy tôi vẫn đi cùng hướng, ra tới chỗ đậu xe chàng mới hiểu khi tôi mở cửa xe chui vào và nói:

- Em “đé” xe nếu... suýt đụng xe anh, anh đừng nổi cáu mắng em đồ không có mắt nhé.

Trong khi tôi đang toát mồ hôi nhích từng chút một, queo tới queo lui cho cái đuôi xe méo lệch ra khỏi lane tôi còn nghe giọng anh ta thô lỗ vang lên y như lúc nãy:

- Thế mà làm người ta mất thì giờ đến đây, lái xe cả đi lẫn về 4 tiếng đồng hồ và hao tốn hết nửa bình xăng.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(August 08- 2022)

SÔNG CỬU LONG

Từ trên xuống dưới phè phỡn
Chỉ lo đem nước bán buôn
Hạ nguồn chẳng lo phản ứng
Mặc Tàu ngăn nước thượng nguồn.

ĐƠN GIẢN

Đừng tặng em những kinh thành lộng lẫy
Cô gái lọ lem sẽ thấy lạc loài
Em không kiêu kỳ gõ nhịp giày cao
Trên hè phố sang, cửa hàng đắt giá.

Người ngu còn giữ đường sông
Có đâu như bọn Vi Xi
Cả đảng mù quáng toàn trị
Chẳng thấy chi ngoài “phong bì”.

Cứ lo ăn chơi chia chác
Giặc thất cổ họng chưa hay
Bây giờ thấy nguy mới khóc
Thế giới, ai giúp cho đây?
Ý Nga

Theo các tài liệu đọc được:

“Tại Việt Nam, sông Mê Kông còn có tên gọi là sông Lớn, sông Cái, hay sông Cửu Long, hiện nay chảy ra biển Đông tại các cửa: Tiểu, Đại, Ba Lai, Hàm Luông, Cổ Chiên, Cung Hầu, Bát Xắc, Định An và Tranh Đề. Sông Mê Kông là một trong những con sông lớn nhất trên thế giới, bắt nguồn từ [cao nguyên Thanh Tang](#) nơi sông bắt nguồn thuộc tỉnh Thanh Hải, chảy qua [Vân Nam Trung Quốc](#), qua các nước [Lào](#), [Myanma](#), [Thái Lan](#), [Campuchia](#) và đổ ra [Biển Đông](#) ở [Việt Nam](#). Tính theo độ dài thì đứng thứ 12 (thứ 7 tại [châu Á](#)), còn tính theo [lưu lượng nước](#) thì đứng thứ 10 trên thế giới (lưu lượng hàng năm đạt khoảng 475 tỉ m³). Bắt đầu từ [Phnom Penh](#), sông Mê Kông chia thành hai nhánh theo dòng chảy từ Bắc xuống Nam: bên phải (hữu ngạn) là [sông Bassac](#) (sang Việt Nam gọi là Hậu Giang hay sông Hậu) và bên trái (tả ngạn) là Mê Kông (sang Việt Nam gọi là Tiền Giang hay sông Tiền), cả hai đều chảy vào khu vực [đồng bằng châu thổ](#) rộng lớn ở [Nam Việt Nam](#), dài chừng 220–250 km mỗi sông. Lưu lượng hai sông này rất lớn, khoảng 6.000 m³/s về [mùa khô](#), lên đến 120.000 m³/s vào [mùa mưa](#), và chuyên chở rất nhiều [phù sa](#) bồi đắp [đồng bằng miền Nam](#). Sông Tiền và sông Hậu chảy qua địa phận các tỉnh, thành: Đồng Tháp, Tiền Giang, Bến Tre, An Giang, Cần Thơ, Vĩnh Long, Trà Vinh, Hậu Giang, Sóc Trăng. Các tỉnh Tiền Giang, Bến Tre và phần lớn tỉnh Đồng Tháp ở phía bên tả sông Tiền. Các tỉnh Vĩnh Long, Trà Vinh, một phần lớn tỉnh Đồng Tháp và An Giang nằm giữa sông Tiền và sông Hậu. Phía hữu sông Hậu là vùng [Tứ giác Long Xuyên](#) và vùng bán đảo Cà Mau (ở phía Nam kênh Cái Sắn và hữu ngạn sông Hậu)”

Đừng tặng em những cuộc vui trường giả
Tô vẽ cho mình qua lớp phấn son
Em không hãnh diện đá quý kim cương
Em bình thường vẫn là em giàu có.

Hãy tặng em cả bầu trời anh nhé
Những lúc nắng về những lúc mưa rơi
Suốt bốn mùa em có những buồn vui
Trong tâm tay em bao điều muốn nói.

Có anh đợi sẽ là sân ga cuối
Khi chuyến tàu dừng lại ở sân ga
Em không cần một biển cả bao la
Một nhánh sông đủ ru đời khao khát.

Em thích sống với những điều đơn giản
Phố nên thơ khi có bước anh về
Em cần gì phù phiếm ở ngoài kia
Dù chỉ có tình anh trong phố hẹp.

Hoa bên đường cũng cho em lãng mạn
Đâu cần anh phải tặng triệu đóa hồng
Hãy tặng em những mộng ước thật gần
Hãy mời em cả phê chiều thứ bảy.

Em chẳng mơ điều quá tầm tay với
Để suốt đời theo đuổi mãi hư vô
Em vẫn tin sẽ có một sân ga
Nơi em đến và anh đang chờ đợi.
Nguyễn Thị Thanh Dương
(August 07, 2022)

XUNG LÀM GÌ “PHỐ TIÊN SĨ”?

(Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI.)

*

Sao **đành**, vai nói **Vành Đai***
Giúp phường Hán Cộng bày nhầy thị phi?
“**Con đường tơ lụa**” ai đi?
Lụa tơ đằm máu tanh, ghi nợ nần!

Một **con đường** lảm tiếng than,
Một “**vành đai**” lảm tóc tang đón đầu

“XÂY DỰNG” GI...

Biển Đông sôi sục lên rồi
Nhìn về Đất Mẹ xa xôi bụi ngùi
Đau cho vận Nước tôi thui
Ai khơi ngọn Lửa Thiêng, soi sáng trời?

*

Sá gì sông lở hay bồi,
Thương chi cái rạch Quê tôi tủi hờn
Việt Nam rĩ, Hán ăn mòn
Bây giờ đảng đã héo hon cuối đời?

Đoàn hương thụ, đảng ăn chơi
“Dựng xây” giả dối. Sụp, thời lại... “xây”
Càng... “xây” túi đảng càng đầy
Bội chi, thâm quỹ, no say tà quyền.

Công trình rộng ruột sao yên?
Gió mưa lở loét, đảng tuyên dương gì?
Chi chung đục khoét: phong bì
Xanh xao dân đói, béo phì đảng viên!

*

Người khôn ty nạn mọi miền
Lê, Trần, Lý, Nguyễn... càng nhìn càng lo
Đảng viên cố quốc thơm tho
Hỏi bao cháu chắt của Hồ tanh hôi?
Ý Nga

Ai người đi tắt, về đâu?
Ai người chưa biết Cộng Tàu muốn chi?

Đi, ngồi, nằm, đứng hay quỳ?
Kê vai cứ nổi, tức thì biết ngay!
Về, cai, ăn uống cho hay
Cai thêm nín... thờ, kiếp này sớm thôi!

Già đầu còn để sợ nhồi
Đường cua, tơ lợn, máu bôi: mịn màng?
Cương đôn nhục chữa, đầu hàng?
Phải đầu dốt nát trường làng chữa qua:

Con tơ lụa?

Ý Nga

*Nói lái:

đánh vai/Vành Đai,
con tơ lụa/cua, tơ lợn,
Cương đôn/Con đường,
Kê vai/Về, cai

TÀ QUYỀN

Điều hành guồng máy tà trị
Chỉ lo bị gậy ăn mày
Chờ được giao tiền viện trợ
Xúm nhau chia chác, no say.
Ý Nga

TẢN MẠN XÓM CHÙA

1. TU LÀ CÔI PHÚC

Nhà tôi có một quán nước ở mặt đường, và căn nhà trong hẻm, nằm giữa Xóm Chùa và Xóm Đạo, gần chợ Đồng Tâm.

Năm ấy, ở xóm trên có một gia đình, vợ vừa mất, chồng đi bước nữa, có đứa con gái chừng 9-10 tuổi, được nhà người bác ruột đem về nuôi; rồi sau đó nghĩ sao, đem nó vào gửi trong Chùa, hy vọng nó sẽ có đường tu, tránh xa khổ ải trần đời. Rồi nó được cạo đầu, chừa 3 chỏm tóc, mặc áo nâu, có tên pháp danh là Diệu Vinh, xóm chúng tôi cứ gọi nó là Tiểu Vinh.

Cô (Tiểu) Vinh này thiệt là lí lắc và sôi động. Không biết thời khóa biểu trong chùa của Tiểu ra sao, mà hầu như cả ngày tôi thấy Tiểu ở ngoài đường, lúc thì nhí nhố đi học với lũ trẻ trong xóm, lúc thì chơi nhảy dây, chơi tạt lon... Cái tà áo nâu của nhà chùa chưa bao giờ làm Tiểu vương

bạn. Khi chơi bịt mắt bắt dê, Tiểu cột hai tà áo lại trước bụng cho chặt để tha hồ chạy nhảy; chơi tạt lon, Tiểu xắn quần lên tận đùi; và khi chơi nhảy dây, mái tóc “ba vá” của Tiểu cứ lắc lư theo cái đầu và đôi mắt lanh lợi, láo liên của Tiểu thật dễ thương. Cho nên màu da của Tiểu Vinh ngày càng ngăm ngăm, rám nắng, với hàm răng trắng tươi có chiếc răng khênh lồ lộ, chưa kể cái miệng nói “không lạnh da non” của Tiểu làm ríu rít, ồn ào bất cứ nơi đâu Tiểu có mặt. Không biết nó tu tập tới đâu, mà nghe trẻ con trong xóm kể rằng, hầu như ngày nào Tiểu cũng bị Sư bà phạt quỳ nhang (tức là quỳ trước chánh điện, cho đến khi cây nhang tàn thì thôi). Quỳ đau đầu gối, Tiểu khóc nức nở, nhưng ngày mai... đầu lại vào đây, vẫn mãi chơi say mê, quên cả lời Sư bà dặn dò.

Một sáng chúa nhật, tôi thấy Tiểu tung tăng hớn hở đi từ phía chợ về xóm, trên tay lủng lẳng con khô lóc, tôi chạy lại hỏi:

- Tiểu Vinh ơi, đi tu Chùa đâu được ăn thịt cá!

Tiểu trả lời ngon ơ:

- Dạ Tiểu biết, mà lâu quá hong ăn nên thèm quá, bữa nay ghé nhà bác cho tiền, Tiểu muốn ăn miếng cá khô chiên.

Chẳng biết hôm đó Tiểu có được ăn cá hay bị quỳ nhang gì không, chỉ biết một thời gian sau, gia đình người bác đến xin chùa được mang Tiểu về nhà, hoàn tục, trở về cuộc sống đời thường.

Thế là từ đó, Tiểu Diệu Vinh, hay đúng hơn là cô bé Trần Hoa Hồng, mặc chiếc áo đầm xanh, cột tóc đuôi gà, đeo cặp tóc, tươi tắn bước chân sáo với đám bạn trên đường đi học; nhấm nháp ăn cóc ngâm hay xuyết xoa nhai khô bò; toác miệng cười,... mới chính là hình ảnh của một cô bé, đang sống đúng với tuổi thơ của mình.

Dẫu biết rằng “Tu là cõi phúc”!

2. TÌNH LÀ GIẤY OAN

Thực ra, trước khi Tiểu Vinh có mặt, thì ngôi chùa không phải lúc nào cũng êm ả như dòng sông, mà có lúc, bỗng nổi sóng ba đào.

Chùa chỉ có hai người, là Sư bà Đàm Nhung và Sư cô Diệu Huyền. Cô Huyền cũng được gia đình, là dân ở xóm bên, đưa đến Chùa tu lúc bé xíu. Khi tôi lớn lên thì Sư cô Huyền là một Sư cô xinh đẹp, nhan sắc nổi bật dù khoác áo chàm, đầu đội khăn tu. Khuôn mặt trái soan, nước da trắng, đôi mắt đen hình hạt dẻ, lông mày đậm trên sống mũi cao thanh tú, cùng nụ cười duyên và giọng nói ngọt ngào thánh thót, làm bất cứ người đối diện nào cũng đem lòng cảm mến.

Người ta nói, thanh niên xóm chợ và xóm chùa, thường không phải... dạng vừa. Xóm tôi, vừa là Xóm Chợ vừa là Xóm Chùa nữa cơ, nên có đám thanh niên rảnh rỗi, làm ít chơi nhiều, thường hay tụ tập ngay gò mả cạnh chùa, đờn ca hát xướng, ăn nhậu và chọc ghẹo những thiếu nữ nào đi ngang qua khu này. Nhiều buổi tối đi học thêm về, chạy xe vào đầu ngõ chùa, tôi cũng bị mấy anh thả lời đùa giỡn là chuyện bình thường, nhưng với Sư cô Huyền, mấy ảnh cũng... không tha. Hễ thấy bóng cô, là các anh trở tài hát nhạc bolero (có sửa chút lời) đọa loại như:

“Em tôi xinh đẹp hơn người tưởng, không áo xanh áo đỏ thơm hương, nhưng khi vườn Chùa lá thu rơi, ôi dịu dàng đôi mắt em tôi ...”

Có khi còn cao hứng lên sáu câu vọng cổ tha thiết chuyện tình Lan và Điệp:

“Sao em nỡ cắt dây chuông, để anh mang một nỗi buồn thiên thu?”...

Lần nào Sư cô cũng nhẹ nhàng mỉm cười, bởi dù sao cũng toàn là người cùng xóm, chớ có xa lạ gì đâu nà. Thành ra mỗi khi chùa có dịp lễ lớn như Tết, Vu Lan, Phật Đản là bà con thấy mấy anh có chút máu giang hồ “phá làng phá xóm” đó hì hục dọn dẹp sân chùa, cắt cỏ, quét lá, tưới

cây dưới sự chỉ đạo của Sư cô Huyền. Trời nắng chang chang, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt, và đôi má ửng hồng của Sư cô thiệt là duyên dáng. Còn mấy anh, thì khỏi nói, lao động hăng say, chạy qua chạy lại như con thoi, có nụ cười của Sư cô thì... hồng biết mệt là gì hết á! (Bởi ta nói, dù ở bất cứ nơi đâu, ngoài xã hội, công sở, xưởng thợ, hay ngay chốn cửa Phật này, có chút nhan sắc là khác liền hà!)

Một buổi tối, khi cả xóm đang chuẩn bị đi ngủ, thì nghe bên chùa có tiếng la mắng rất lớn của Sư bà, kèm theo tiếng khóc thút thít của Sư cô sau mỗi làn roi đánh của Sư bà. Tôi cũng nhanh chân hòa nhập vào nhóm người có mặt ngay cánh cổng sắt của chùa, dòm qua khe hở, thấy xa xa, Sư cô quỳ chấp tay van xin, trả lời lí nhí những câu chát vắn của Sư bà:

- Tại sao xài kem Hoa Lan?

- Dạ ... dạ ...

- Tu hành không cần làm đẹp, nghe chưa? Mà muốn dưỡng da, sao không xin tiền nhà chùa đi mua mà lấy của người ta! Ai cho?

Bên ngoài, nghe câu được câu không, chỉ nghe rõ tiếng khóc của Sư cô và giọng hét như lệnh võ của Sư bà. Không cần chờ đợi lâu, một chị lớn tuổi đã giải toả thắc mắc của đám đông tò mò:

- Biết ai tặng mấy hộp kem Hoa Lan cho cô Huyền không? Hùng Đại Ca đó!

Thì ra là Hùng Đại Ca, nhà ngay sát bên hông chùa.

Sau năm 1975, gia đình Hùng đi vùng kinh tế mới, còn anh gia nhập Thanh Niên Xung Phong theo lời kêu gọi đi tìm “lý tưởng” của ông Võ Văn Kiệt. Chẳng bao lâu, gia đình anh bỗng bẻ nhau trở lại vì chẳng thấy “có sức người sỏi đá cũng thành cơm” gì ráo, mà ba anh còn để lại xác thân nơi đồng khô cỏ cháy. Anh cũng bỏ Thanh Niên Xung Phong về nhà, làm nghề “mánh mung chợ trời”, hay theo như lý lịch ngoài phường ghi là “nghề nghiệp không ổn định”.

Chiều tối thì tụ tập đám thanh niên trong xóm ngồi đàn ca giải sầu. Công bằng mà nói, Hùng Đại Ca không phải là người xấu. Ở đâu không biết, chớ ở cái xóm Chùa này, anh sống có tình, hành động nghĩa hiệp, giúp đỡ hàng xóm khi có ai cần nhờ vả những chuyện tay chân đàn ông. Có lần tôi đi học về khuya, ngang qua “ban nhạc” của anh, bị mấy thanh niên trêu ghẹo, tôi vừa bối rối vừa run, làm rớt chiếc kẹp tóc. Sáng hôm sau, anh sai người mang đến tận quán nước nhà tôi trả lại. Hùng, chàng Đại Ca vì thời cuộc, Lục Văn Tiên không gặp thời, và trận đòn của Sư cô Huyền tối nay, cho chúng tôi biết thêm, anh còn là chàng lãng tử, lãng mạn... không đúng chỗ. Sau đêm đó, cư dân Xóm Chùa đợi chờ ngày cô Huyền khăn gói ra khỏi chùa, về đời thường trần tục, nhưng chỉ thấy Sư cô vẫn đều đặn đạp xe đi tu học hàng ngày trên chùa Vĩnh Nghiêm, rồi về lại chùa sinh hoạt kinh kệ, gõ mõ, thỉnh chuông đều đặn. Chỉ có điều, Hùng Đại Ca bỏ đi biệt xứ, nghe đâu lên tận Bảo Lộc trông cà phê phụ giúp người quen.

Giờ đây, ở tuổi vừa qua 60, Sư cô Huyền đang là trụ trì của chùa, sau khi Sư bà qua đời. Vậy là cô Huyền có căn tu, dù trên con đường ấy, có lần cô thoáng chút vẩn vương nhẹ nhàng với luyến ái. Và như con gió chọt đến rồi đi, Sư cô đã vượt qua được cái quyền rũ phù du của “Tình Là Giây Oan”

KIM LOAN



GỢI NHỚ

Songthy

..Ngày Vu Lan..



Hoa vàng đón nắng bình minh
Mướt xinh lòng lắng thả tình hong phơi
Vô tư ong gọi bướm mời
Mùa Vu Lan đến gọi lời nhớ thương

Công cha ơn đức dẫn đường
Nghĩa mẹ cao quý vẫn thường khắc ghi
Hồng đỏ mặc áo xuân thì
Là còn có mẹ những khi trở trời

Hồng trắng cài nỗi sầu đời
Từ ngày xa mẹ rã rời nỗi đau
Tặng người hồng đỏ dài lâu
Tôi cài hồng trắng chôn sâu nỗi niềm

Ngoài trời gió bão triển miên
Bướm, hoa, vẫn gọi tình riêng chôn vùi
Vu Lan vắng mẹ ngậm ngùi
Chúc người hồng đỏ còn vui với đời

Chúc tôi hồng trắng buồn rơi
Hóa thành hồng đỏ cho với nỗi sầu
Vu Lan nhớ Mẹ tình sâu
Còn Cha hồng đỏ nhớ câu ơn trời...

Hãy Biết Mình Có Phúc



Người viết xin mời quý Bạn đọc tài liệu dưới đây để mở đầu cho bài tâm tình hôm nay của người viết:

Bạn là Người Có Phúc

Nếu bạn thức dậy sáng nay vẫn có nhiều sức khỏe hơn bệnh tật, được sống tự do, không phải nằm trong phòng cấp cứu bệnh viện... thì bạn đang may mắn hơn hàng triệu người sắp chết tuần này. Người ta hay coi thường những gì mình đang có! Chỉ khi nào mất đi, mới hiểu và... ân hận... muộn màng!

Nếu bạn chưa từng cảm nhận sự nguy hiểm trong chiến trường, sự cô đơn trong ngục thất, sự đau đớn khi bị hành hình, cảnh nhục nhã, trốn tránh, sự đói ăn khát uống, cảnh sống lang thang vô gia cư, sống không biết ngày mai sẽ ra sao thì bạn đã hạnh phúc hơn mấy trăm triệu người trên thế giới.

Nếu bạn được đi du lịch mà không sợ bị làm khó dễ bạn may mắn hơn đa số trong khoảng gần 3 tỉ người trên thế giới.

Nếu bạn có thức ăn trong tủ lạnh, có áo che thân, có nơi cư ngụ và có nơi để gối đầu khi ngủ, không phải lo lắng quá nhiều về ngày mai... bạn đã giàu có hơn 75% người trên thế giới này.

Nếu bạn có tiền trong nhà ngân hàng, trong ví, và có bạc lẻ đầu đó thì bạn là một trong số 8% người giàu có hơn rất nhiều người trên cả thế giới này.

Nếu bạn có thể ngẩng cao đầu, có thể mỉm cười và cảm thấy biết ơn cuộc đời... bạn đã là người có hạnh phúc vì đa số chúng ta có thể cảm nhận điều đó, nhưng lại không chịu làm điều này. Quá nhiều người tham lam, tự làm khổ mình.

Nếu bạn có thể nắm tay người nào đó, ôm choàng họ, hoặc vỗ về an ủi, động viên họ bằng hình thức nào đó, từ tinh thần tới vật chất... bạn đã là người có hạnh phúc vì bạn có thể hàn gắn vết thương lòng, làm vui đi nỗi buồn của nhân loại!

Hàng ngày, ngay lúc này đây, đang có biết bao người đau khổ vì đủ mọi bất hạnh, từ bệnh tật đến chiến tranh, tù đầy, ác hoàn cảnh cơ cực, hàng nghìn trẻ em chết đói ở Phi Châu mỗi ngày.

Nếu bạn có thể đọc được bài viết này bạn là người có phúc hơn 2 tỉ người trên thế giới – vì họ không thể đọc được bất cứ chữ gì và sống như các động vật.

Bạn là người đang có nhiều hạnh phúc, đang sung sướng, chỉ có điều Bạn chưa biết đó thôi!

Đừng than phiền, đừng đòi hỏi quá nhiều. Mai đây, chưa biết những gì sẽ tới!

Quy luật “vô thường” luôn đúng

Xin đừng phí phạm hạnh phúc trong tay!

BẠN LÀ NGƯỜI CÓ PHÚC!

Hãy biết chia sẻ với người khác!

(Saigon Echo suu tâm)

Trải qua bao cuộc biến dâu thay đổi của cuộc đời, tôi đã nhận được nhiều ân phúc của Trời Phật đã ban cho mình. Đó là tôi đã đạt được những gì mình mơ ước; so với bao kẻ khác, mơ ước đó có thể thật là tầm thường, nhỏ nhen, nhưng đối với tôi là một hạnh phúc trong tầm tay với của tôi. Tôi đã có nhà cao cửa rộng, tôi đã có một quá khứ tạm gọi là oanh liệt, vàng son so với nhiều người khác nhưng rồi tôi cũng đã phải mất đi vì thời cuộc, vì vận nước đổi thay. Ngày nay đến xứ người với gia đình một cách an lành, đầy đủ sau một chuyến vượt biên nguy hiểm, đó không phải là nhờ hồng phúc ơn trên ban bố cho tôi hay sao? Cho nên tôi không dám mơ ước gì hơn là có sức khỏe và tinh thần sáng suốt, an tĩnh ở cái “tuổi không còn trẻ nữa” này để có thể làm được những việc gì có ích cho mình, cho những người thân trong gia đình, cho bạn bè thân mến của tôi.

Tôi có phúc duyên được làm bạn văn thơ với Thầy Thích Tánh Tuệ vì cùng một tâm nguyện đem Đạo vào Đời. Thầy Thích Tánh Tuệ luôn chia sẻ những bài viết của Thầy đến tôi và tôi cũng thường xuyên tiếp đến các thân hữu của tôi để lan tỏa từ tâm và lời dạy của Thầy. Đó là một phúc duyên tốt đẹp!

Một trong những bài viết gần đây của Thầy Thích Tánh Tuệ mà tôi rất tâm đắc là bài *Hãy Biết Mình Có Phúc* xin được chia sẻ với quý bạn nhé:

Hãy biết Mình Có Phúc.

- 1- Sinh ra được làm người, đầy đủ 6 căn đã là phúc.
 - 2- Gặp được Phật pháp, biết tu tập thực hành theo lời Phật dạy đã là phúc.
 - 3- Được sống trong quốc gia hòa bình đã là phúc.
 - 4- Còn cha mẹ già để phụng dưỡng và báo hiếu đó là phúc.
 - 5- Dù giàu hay nghèo, có nhà riêng hay ở trọ, nhưng vẫn có nơi trú mưa nắng ngày đêm, đã gọi là phúc.
 - 6- Người tại gia, ông bà, cha mẹ dạy được con cháu điều thiện điều lành, hiểu rõ điều tội điều phước đã là phúc.
 - 7- Các bậc xuất gia tu hành, thực hành lời Phật dạy, làm gương lành cho thế gian, đã là phúc của chúng sanh.
 - 8- Được gần gũi bậc trí, được lễ lạy bậc từ bi giác ngộ đã là vô lượng phước báu trong cõi thế gian này.
 - 9- Buổi sáng thức dậy, mở mắt nhìn thấy ánh nắng mặt trời, biết mình còn.. thờ, thấy người thân chung quanh vẫn còn, đã là phúc, vì mỗi ngày trên thế giới này là ngày cuối của một số người trút hơi thở ra đi!
- Nhìn lại, chúng ta mỗi ngày đều được sống trong phước báu. Nhưng chúng ta có khi lại cảm thấy đau khổ, mặc dù tất cả phước báu của chúng ta vẫn còn đó.
- Và còn bao nhiêu chúng sanh, được sống trong an lành, nhưng tâm bị tham, sân, si não hại, tạo biết bao ác nghiệp. Khi quả trở thì than ôi... Nặng thì mất mạng, nhẹ thì hao tài tốn của, nước mắt tuôn rơi. Nhưng quả chưa trở thì chúng sanh không sợ. Hỏi lại xem, có gì gọi là vui khi tạo tội?

BẠN LÀ NGƯỜI CÓ PHÚC!

Hãy biết chia sẻ với người khác!

Đừng than phiền, đừng đòi hỏi quá nhiều

Và xin đừng phí phạm hạnh phúc trong tay!

(Nhu Nhiên - TTT
Namo Buddhaya)

Tôi cũng theo dõi các sinh hoạt xây giếng nước, cứu đói dân nghèo ở Ấn Độ, v.v. của Thầy và các nhà sư bên Ấn Độ trong cái nóng nung người của xứ Ấn ở các làng mạc xa xôi, nghèo khổ xứ Ấn mà kính phục từ tâm của những vị tu sĩ này.



Người viết rất kính phục và ngưỡng mộ tinh thần phục vụ Đạo và Đời của Thầy Thích Tánh Tuệ nên đã lập một trang giới thiệu các thiện sự của Thầy trên *Board Thầy Thích Tánh Tuệ* trên trang website Pinterest của người viết.

Board Thầy Thích Tánh Tuệ 231 Pins SuongLamPortland Pinterest

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/th%E1%BA%A7y-th%C3%ADch-t%C3%A1nh-tu%E1%BB%87/>

India-Phat-Qua-202206-01

<https://www.pinterest.com/pin/801640802436743529/>

<https://quangduc.com/>

S

You saved to [Thầy Thích Tánh Tuệ](#)

Post của Thầy Tánh Tuệ trên Tu Viện Quảng Đức

<https://quangduc.com/author/post/12/1/tt-thich-tanh-tue> 407 bài viết

<https://quangduc.com/p5420a73655/nhung-dong-nuoc-ngot-mua-he>

<https://www.pinterest.com/pin/801640802436743529/>

S

You saved to [Thầy Thích Tánh Tuệ](#)

Suong Lam giới thiệu Thầy Tánh Tuệ

https://quangduc.com/a69321/gioi-thieu-thay-tanh-tue#.YhM6_Rqxhkg.gmail

Bodhagya Heart Foundation.

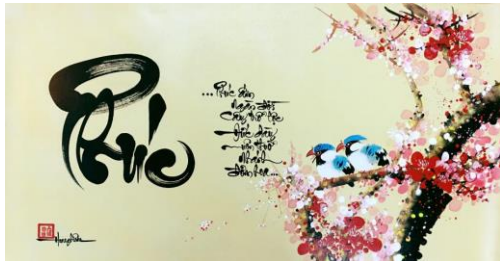
Những hình ảnh thiện sự của gia đình người viết đáp ứng tinh thần phục vụ Đạo & Đời của cơ quan từ thiện ***Bodhagya Heart Foundation*** do Thầy Thích Tánh Tuệ thực hiện là để kêu gọi bạn

hữu mỗi người góp một bàn tay, mở rộng con tim ra làm việc phước thiện đem niềm vui đến cho tha nhân, gieo nhân lành từ bi giúp đỡ mọi người theo lời dạy của chư Phật. Xin mời xem youtube *Chữ Phúc Trong Thư Pháp* do Sương Lam thực hiện để thấy chữ Phúc đẹp vô cùng. Smile!

Youtube Chữ Phúc Trong Thư Pháp

- o [\(26\) Chữ Phúc Trong Thư Pháp - YouTube](#)

2. [www.youtube.com > watchThư pháp chữ \(Phúc\) - YouTube](http://www.youtube.com/watch?v=Thư+pháp+chữ+(Phúc)+)



Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.


Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi.MCTN 624-ORTB 1052-892022)

 <p>VĨNH BIỆT SONG PHƯƠNG (Xương)</p> <p>VĨNH BIỆT SONG PHƯƠNG! Vĩnh biệt rồi! Đời người như thê bóng mây! Ôi! Mới vừa giao tiếp cùng bằng hữu Bỗng chốc hòa tan với đất trời! Kẻ đã ra đi ngàn ngàn lệ Người đang ở lại nghẹn rung lời Nghìn thu chia cắt xin cầu nguyện Cực Lạc em về sống thành thời.</p> <p><i>Phương Hoa - AUG 10, 2022</i></p>	 <p>(1956-2022)</p> <p>NGHÌN THU VĨNH BIỆT</p> <p>Song Phương già biệt cõi trần rồi Đê Diên Đản buồn tiếc nuôi ôi Tuổi trẻ đang vừa uơm cánh mộng Ngày xanh đã vội lặn mây trời Trắng mờ cuối hạ ai sầu khóc Nắng mông đầu thu bạn nghẹn lời Nhắm mắt em nằm buông thế tục Hương lòng gọi đến lệ tràn rơi.</p> <p><i>Minh Thủy Thành Nội - 8/10/2022</i></p>	 <p>THÁNG TÁM TIỀN SONG PHƯƠNG</p> <p>Tháng tám đau thương vĩnh cách rồi Ngậm ngùi tiễn biệt Song Phương ôi Ngàn thu từ tạ vào lòng đất Trăm ngã đoàn viên đến tận trời Sanh từ thế gian không lý giải Tồn vong thiên địa chẳng thành lời Hương trầm một nén khôn ngàn lệ Khói tỏa Song Phương đi thành thời.</p> <p><i>Nguyễn Thị Thêm</i></p>
--	--	--

Như Một Lời Chia Tay



Còn đâu kỷ niệm xem hoa anh đào
Còn đâu cái buổi hôm nào
Tung tăng váy trắng cùng vào vườn hoa
Nay em rời cõi ta bà
Nỗi buồn để lại nhạt nhoà lệ rơi
Em đi, em đi thật rồi
Tiễn em đến chốn thành thơi, Niết Bàn.
Sao Khuê

Trong niềm thương tiếc khôn nguôi
CE- CGV đồng tâm cầu nguyện cho
Hương Linh Song Phương
sớm siêu sanh miền Tịnh Độ

Những lời tâm tình giữa chị Sao Khuê
và cô em gái Song Phương
trước khi em ra đi... đi mãi không về.

"Chị xa em quá. Em muốn nắm tay chị!"
Song Phương

Nhớ em nhớ nụ cười hiền
Long lanh mắt sáng miệng duyên điệu đà
Nhớ em váy trắng loà xoà
Nhớ chàng công tử hào hoa tươi cười
Nhớ hai em rất đẹp đôi
Nhớ...ừ, nhớ, nhớ thôi rất nhiều...

Nguyện cầu Song Phương yên giấc
Hương linh thênh thang về với mây ngàn
Thênh thang trời đất em đi
Trả thân tứ đại còn gì luyến lưu.
Nguyễn Thị Thêm

Hồng trần Song Phương vừa bước qua
Mong chị siêu thoát ở nơi xa
"Cát bụi tuyết vời" ai cũng đến
Hãy trao nhau đi, tình thật thà.
Love and God Bless,
KimLoan

Đứt từng đoạn ruột xót xa đau
Mỗi gọi hôm nào thăm hỏi nhau
Giọng mỏng thanh âm như ngắt khúc
Lời run thở gấp yếu thiếu thào
Thương em trĩu chú thắm cầu nguyện
Cứu khổ Quán Âm rải phép mầu
Đứt nghiệp thông dong về cõi Tịnh
Song Phương tự tại sống tiêu dao
Kiểu Mộng Hà

Tôi Di Mổ Cataract Mắt Bên Phải Ngày 7-18-2022

Hình như những người "không còn trẻ nữa" như người viết có đôi mắt không còn nhìn rõ mọi vật như ngày xưa vì đa số bị bệnh bệnh cườm mắt khô cataract.

Cataract không chữa bằng thuốc uống được. Cách chữa duy nhất là giải phẫu (mổ), bằng cách lấy cái thủy tinh thể đã vẩn đục ra khỏi cái vỏ (capsule) chứa đựng nó và thay thế vào đó bằng một kính nhân tạo bằng plastic (silicone hay acrylic) (intraocular lens, IOL).

(Nguồn: Trích trong <http://www.voatiengviet.com>)



Người viết đã mổ cataract mắt bên trái vào tháng 4 năm 2017, đã kể rõ tình tiết lần đầu tiên và nỗi lo sợ khi đi mổ lần thứ nhất ra sao rồi. Xin mời đọc lại cho vui.

Suong Lam Mời Đọc Tôi Đi Mổ Mắt Cataract

Posted on [04/19/2017](#)

[Suong Lam Mời Đọc Tôi Đi Mổ Mắt Cataract | suonglamportland \(wordpress.com\)](#)

Tôi phải đợi 5 năm sau mắt bên phải cataract "chín muối", bác sĩ nhãn khoa của tôi mới giới thiệu người viết đến một trung tâm chuyên về mổ mắt cataract ở gần nhà tôi để mổ cataract mắt bên phải. Đó là trung tâm Eye Health Northwest Center ở 12050 SE Stevens Road Happy Valley, OR 97085.

Tuy nói là mổ mắt lần thứ 2 nhưng người viết vẫn hồi hộp, lo sợ trong ngày đi mổ mắt vì nào ai biết "Que sera, sera".

Trước ngày đi mổ mắt tôi đã "trân trọng thông báo" đến quý thân hữu văn nghệ của tôi là tôi tạm thời "biệt tích giang hồ" trên internet một thời gian. Xin đừng phiền giận người viết khi tôi im re không hồi âm tin nhận nhé.

Thật cảm động khi người viết nhận rất nhiều lời thăm hỏi và chúc sức khỏe của bạn hữu, chúc tôi chóng bình phục sau ngày đi mổ mắt và cứ an tâm tịnh dưỡng mắt.

Vì thế tôi thực hiện ngay chủ thuyết "tam không" như 3 chú khỉ "Không nói, không nghe, không thấy" trong một bài viết về Thiền Nhân trước đây của tôi, nhưng ở đây lại là "không đọc, không xem, không trả lời" tất cả tin tức được gửi tới qua email, và đặc biệt "không nấu ăn", "không làm chuyện nặng", "không..." sau ngày mổ mắt ít nhất là một tuần lễ. Tất cả mọi việc này được truyền trao lại cho phu quân và cậu công tử nhà tôi phụ trách. Thích nhỉ! Smile!

Tội nghiệp cậu công tử nhà tôi phải chờ "mẫu hậu" đến và về từ trung tâm mổ mắt trong ngày đi mổ mắt và ngày hôm sau (1 day post OP) theo lệnh của bác sĩ vì lúc đó mắt tôi bị ảnh hưởng rất nhiều bởi các thuốc nhỏ mắt và thuốc gây mê nên không thể tự lái xe được ngay cả không được đi taxi nữa. Xin cảm ơn Vương nhé.

Thế là gia đình người viết có màn ăn "com tay cầm" do cậu con trai của tôi mua về hay được cậu công tử chờ ba mẹ đi tung tăng ăn bên ngoài cho tiện việc sổ sách. Vui thay!

Cũng trong thời gian này người viết được Sư cô Huệ Hương, em gái của người viết, ghé thăm mua bánh trái và cô em dâu của người viết tiếp tế lương thực, biếu cho 2 tô bò kho thật bự, ăn 2



ngày mới hết để người viết đỡ mắt công nấu nướng vài ngày trong khi tịnh dưỡng mắt. Xin cảm ơn cô Huệ Hương và vợ chồng Thành & Hương nhé.

Trở lại việc mổ mắt cataract của người viết, thật tình thời gian mổ mắt cataract chỉ trong vòng 30 phút mà thôi, không đau đớn gì cả vì người viết được chăm sóc kỹ lưỡng với một dàn chuyên viên, y tá trong phòng mổ: chuyên viên gây mê, chuyên viên tiêm thuốc ivy, y tá nhỏ nhiều thứ thuốc vào mắt v.v.v.v làm mình cũng lo sợ, hồi hộp luôn.

Người viết được dặn kỹ là phải nằm im không được cử động khi bác sĩ đang làm phẫu thuật và nhìn thẳng lên trần nhà. Người viết vẫn thấy một vùng ánh sáng trắng trên trần nhà xuyên qua hốc mắt và tai vẫn nghe tiếng sột soạt khi bác sĩ đang làm phẫu thuật trong vòng 20- 30 phút. Rồi sau đó mắt của người viết được che bằng một miếng "Eyeshield" bằng nhựa và được ngồi xe lăn đưa ra ngoài có cậu con trai đang chờ sẵn để chở mẹ về nhà. Bà y tá đẩy xe lăn ra tận cửa xe, mở cửa xe và chuyển người viết từ xe lăn vào ngồi yên trong xe mới trở vào trung tâm. Thật là chu đáo! Xin cảm ơn Bác sĩ và nhân viên Trung Tâm Eye Health Northwest ở Portland, Oregon.

Trước khi đi mổ mắt, người viết nhận được một tập hồ sơ trong đó có đầy đủ chi tiết cần phải làm, ngày giờ địa điểm mổ mắt và tái khám, bảng tính chi phí phẫu thuật \$5,250; tiền copayment \$400. Người viết phải quét credit card trả \$400 tiền copayment ngay tức xuyết trong ngày mổ mắt. Đó là chưa kể tôi phải trả \$65 tiền thuốc nhỏ mắt sau khi giải phẫu trong vòng 1 tháng do nhà thuốc gửi tới trước đó 1 tuần, phần còn lại là do hãng bảo hiểm thanh toán với trung tâm như thế nào, tôi không cần biết.

Tổng cộng chi phí cho việc mổ cataract mắt phải của tôi làm này khoảng \$5,700 trong khi một ca mổ mắt ở Việt Nam do tôi bảo trợ cùng với các nhóm thiện nguyện chỉ tốn khoảng \$50 cho 1 ca mổ mắt. Thế mới biết chi phí y tế ở Mỹ rất cao.

Bạn nào lãnh SSI vừa có Medicare, vừa có Medicaid thì khỏe re vì được chính phủ lo hết từ A tới Z, chứ những người đi làm như chúng tôi lãnh SSA khi về hưu thì phải trả tiền copayment, tiền thuốc khi chữa bệnh cũng mệt lắm đấy, bạn ạ!

Tôi lại được dặn dò: không trèo cao với xa, không cho nước vào mắt và nhất là không được dụi mắt, va chạm vào mắt, v.v. Tôi phải nhớ nhỏ thuốc hàng ngày theo lời dặn của bác sĩ, phải đeo eyeshield khi đi ngủ, phải đeo kính đen che ánh sáng chói lọi của mặt trời khi ra ngoài. Tự nhiên tôi lại trở thành "điệp viên 00 thấy" với cặp mắt kiếng đen to tổ bố khi đi ra ngoài đường. Oai thật!



Trong một buổi gặp mặt trước khi mổ mắt, tôi có yêu cầu bác sĩ thay tròng mắt bên phải để được nhìn gần, nhưng bác sĩ bảo rằng như thế không tốt cho trí não bình thường của mình nên cần phải làm cho hai mắt được nhìn xa giống nhau như mắt bên trái trước đây. Bác sĩ chuyên khoa về mắt và phụ trách phẫu thuật đã bảo thế thì mình phải tuân theo chứ biết làm sao bây giờ. Tôi phải đợi đến ngày khám mắt post OP rồi mới biết mình sẽ đeo mắt kính ra sao. Just Wait and See nhé!

Sau hai tuần tịnh dưỡng tôi tái xuất giang hồ viết bài cho mục Một Cõi Thiền Nhân của tôi trên ORTB vì tôi đã cáo lỗi vắng mặt 1 tuần rồi. Tôi chỉ chuyển gửi tin tức đến Thiền Nhân Suong

Lam Group của tôi mà thôi chớ chưa dám tung hoành nhiều trên internet. Bạn ơi, xin thông cảm cho người viết nhé. Cảm ơn Bạn nhiều lắm nhé. Smile!
Tuy nhiên người viết cũng đã cố gắng thực hiện một youtube về việc mổ mắt này để làm kỷ niệm với lời cảm ơn chân thành đến tất cả quý thân hữu đã thương yêu thăm hỏi và chúc SL mau sáng mắt để trở về sinh hoạt với bạn hữu như thường lệ.

Sương Lam mời quý thân nhân gia đình và bạn hữu xem youtube Sương Lam đi mổ cataract mắt phải 7-18-2022.

[Sương Lam đi mổ cataract mắt phải 7-18-2022 - YouTube](https://youtu.be/rHD28R_wWQI)

https://youtu.be/rHD28R_wWQI

Khi mổ mắt buổi sáng để sinh hoạt gia đình và khi che mắt bằng eyeshield để mắt được ngủ yên, không bị va chạm mạnh hay dụi mắt, người viết lại nhớ đến bài thơ Mở Mắt Nhắm Mắt đây thiên vị của thầy Thích Tánh Tuệ. Xin được chia sẻ nơi đây thay cho lời kết luận bài tâm tình hôm nay của người viết, bạn nhé!

Kính tri ân thầy Thích Tánh Tuệ và một lần nữa xin cảm ơn tình cảm thương yêu của thân nhân gia đình và quý thân hữu đã dành cho người viết trong thời gian tôi im hơi lặng tiếng khi phải tĩnh dưỡng mắt sau khi mổ cataract.

Mở Mắt, Nhắm Mắt

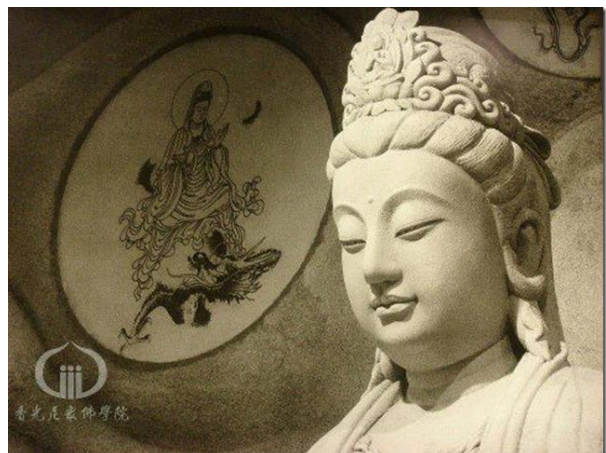
Có khi mở tròn xoe mắt
Mà trong tâm tối mịt mùng.
Có khi ngò yên nhắm mắt
Mà đèn tâm vụt sáng trung.

Nhiều khi đôi mi khép lại
Còn tâm đi chợ ngoài tê.
Mở to mắt nhìn thực tại
Đẹp thay, chiếc lá Bồ Đề!

- Đôi khi ta cần nhắm mắt
Trước bao cám dỗ cuộc đời.
Sau lưng đóa hồng tươi thắm
Một bầy gai nhọn người ơi!

- Đôi khi cần nên mở mắt
Rõ ràng nhíp bước bàn chân.
"Cửa sổ tâm hồn" trải rộng
Rồi thương nỗi khổ tha nhân...

Mỗi ngày ta nên nhắm mắt
Nhìn lại một ngày đã qua.
Mình thử nhíp đời sâu sắc
Hay là sống vội, qua loa...



Từng ngày ta nên "mở mắt"
Nhìn cho rõ mặt người thương.
Mẹ ơi, tóc chiều đã bạc
Biết đâu... mai nhớ vô thường..

Đêm sâu vào miền tĩnh lặng
Nhắm mắt làm cuộc hội thần.
Để mai xuôi đời cơn áo
Hiểu rằng mọi thứ... phù vân...

Lắm khi hằng nên mở mắt
Để thám thía đời bể dâu.
Đằng sau còn gì để lại
Hay là... "sỏi đá cần nhau"?

"Mở mắt" để rồi "nhắm mắt"
Có gì thực "của Ta" đâu!
Kìa, bóng chiều rơi khuất núi
Nghìn năm... bụi cũng qua cầu...

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ
(Bodhgaya rằm thượng nguyên 2013)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với
duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 623-ORTB
1051-822022)

Cho Con Hạnh Phúc Vuông Tròn

- Tại sao anh lại bỏ cái khăn dơ vào tủ áo?
- Tại quên chớ sao. Hỏi ngu.
- Vậy sao? Thì ra ở chung với cái thứ ngu lâu ngày cũng bị lây.
- Đàn bà... công ngôn dung hạnh đâu mà nói chuyện với chồng vô phép, vô tắc.
- Chồng chớ bộ ông cố nội sao mà phải lễ phép.
- Vợ với con. Cái thứ chẳng ra gì!

Rầm... rầm! Xoảng... xoảng!

Tất cả bực tức Phú đồ dồn lên những vật dụng vô tội rồi bước ra ngoài, đóng mạnh cánh cửa. Cả căn nhà như rung rinh theo cơn giận hung hãn của anh. Tôi ngồi xuống thảm, gục mặt lên chiếc bàn con, tự hỏi trong nỗi chán chường "Minh đã rơi vào thảm cảnh này từ bao giờ?"

Hai vợ chồng đã đến tuổi về hưu. Cái ngày mà trước đó gần hai mươi năm, cả hai đều mơ ước được sống thong dong, không vướng bận con cái, để có thể đi bất cứ nơi nào mình muốn.

Bạn bè cũ rủ rê:

- Ê! nghỉ vài tuần qua đây chơi rồi về cày tiếp.

- Bây giờ chưa được, chừng nào hươu mới rảnh rang mà đi chơi thoải mái.
Bây giờ hươu rồi thì sao? Nhìn mặt nhau còn không muốn, nói gì đến chuyện đi chung. Chưa bao giờ nổi thất vọng lại tràn ứ như ngày hôm nay. Chưa bao giờ chúng tôi lại nặng lời với nhau như ngày hôm nay vì một chuyện không đáng.

Tôi muốn trút bỏ những ý nghĩ nặng trĩu đang quanh quẩn trong đầu, nên đứng lên thay quần áo, thả bộ ra công viên, nơi có con lạch nhỏ uốn cong theo con đường tráng xi măng dành cho những người tập thể dục, đi bộ. Khoảng không gian êm ả với những ngọn gió hiu hiu lung lay cành lá cho tôi một cảm giác nhẹ nhàng. Nổi buồn phiền chừng như dịu lại. Tôi ngồi xuống chiếc ghế dài, thả tầm mắt đi rong. Chợt, một hình ảnh dễ thương đập vào mắt. Người đàn ông da trắng đang ngồi trên tảng đá thả câu cùng chú chó nhỏ với thân lông màu nâu nhạt, xinh xắn quẩn quýt bên cạnh, thỉnh thoảng lại dụi mặt vào lưng chủ, rồi lúi ra sau, thủ thế sửa vang. Ông quay sang, hát hăm rày la bằng giọng triu mến: “Bad boy! Bad boy.” Chú chó nằm dài xuống cỏ, giương mắt nhìn ông, sửa khe khẽ, giống như một đứa trẻ nũng nịu: “Con không hư, con ngoan lắm mà.” Ý nghĩ đó làm tôi cảm thấy vui trong lòng, nên bước xuống con dốc, đến gần. Chú chó bắt chợt quay lại, gầm gừ hù dọa. Người đàn ông buông cần câu xuống, chạy đến ôm chú chó vào lòng, sau khi nói lời xin lỗi và cho biết con vật bé bỏng này rất hiền lành, hiếu khách. Tôi khom người, nhìn sâu vào đôi mắt nâu tròn xoe, thân thiện vuốt đầu nó. Sau khi trao đổi vài câu xã giao với người đàn ông, tôi ngồi xuống bãi cỏ để chờ xem cá cắn câu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy động tĩnh. Người đàn ông cầm cần câu xuống đất, rồi rủ tôi đến chiếc băng đá gần đó, trò chuyện rôm rả cho đến khi chào từ giả để về nhà kịp giờ đi làm.

Đứng trước cửa nhà, nhìn thấy chiếc Toyota của Phú, tôi chần chừ không muốn bước vào. Căn nhà - cái tổ ấm ngày xưa - hình như đã trở thành hỏa ngục, kể từ ngày những đứa con trưởng thành và lần lượt tung cánh đi tìm tương lai. Hai vợ chồng ra vào đối mặt nhau, những câu chuyện hằng ngày càng lúc càng lạt lẽo, càng lúc càng ngắn ngủi và cuối cùng chỉ còn lại những lời nói sảng lè, cộc lốc. Đã có lúc tôi giật mình lo lắng khi nhìn hạnh phúc đang từng bước lặn lẽ ra đi. Không phải Phú đèo bông, ham mê của lạ như những người đàn ông hư hỏng thời nay. Cũng không phải tôi thay lòng, đổi dạ, mà tự nhiên những bất đồng, những mâu thuẫn đã có ít nhiều trong đời sống chung bấy lâu nay, ngày càng chồng chất nặng nề. Điều lạ lùng là tuổi đời càng cao thì sự sân si dường như càng phát triển. Hai vợ chồng, không ai nhường ai. Ai cũng sẵn sàng hạ thủ đối phương của mình không chút đắn đo, áy náy. Từ đó, tôi chợt nhận ra có một lần ranh giữa sự gắn bó và tan vỡ đã hiện hữu. Điều đáng sợ mà tôi đang nhìn thấy là cái ranh giới mong manh như hơi thở ấy có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào. Đã nhiều lần tôi băn khoăn tự hỏi, làm sao để bồi đắp cái nền móng gia đình đang bị lở loét bởi những đợt sóng âm ỉ nhưng đầy nguy hiểm. Có lẽ, chúng tôi cần một khoảng cách. Cái khoảng cách phải có là điều cần thiết để cứu vãn tình trạng tệ hại hiện tại.

Tôi ngồi xuống thềm nhà, nghĩ ngợi một lúc rồi bấm số gọi Yến Vi.

- Căn nhà của con đã có người mượn chưa?

- Dạ chưa! Có ai muốn mượn hả mẹ?

- Ờ... không... mẹ muốn đến đó ở một thời gian!

Yến Vi hoảng hốt kêu lên:

- Ba mẹ có chuyện gì hả?

- Không, chỉ là sức khỏe của mẹ lúc này kém, bác sĩ nói mẹ cần một chỗ yên tĩnh để tịnh dưỡng. Con biết mà... bạn bè của ba hay ghé qua nhà mình nhậu nhẹt, đôi lúc mẹ rất mệt mỏi.

Yến Vi yên lặng một lúc rồi hỏi tiếp:

- Mẹ nói với ba chưa?
- Con bằng lòng thì mẹ mới nói.
- Dạ được.

Và tôi chỉ báo tin cho Phú khi chuẩn bị dọn đồ đạc ra xe. Phú gầm gừ như con thú bị thương:

- Riết rồi em coi anh chẳng ra gì! Muốn ở thì ở, muốn đi thì đi, chẳng thèm hỏi một lời.

Tôi nhẹ nhàng:

- Hỏi anh để gây gỗ như thế này hả?

- ...

- Em nghĩ hai đứa cần phải sống xa nhau vài tháng để có thời gian suy nghĩ lại những gì đã xảy ra trong cuộc sống của mình, nhất là những lúc gần đây. Nếu sau này chết đi rồi bị sa hỏa ngục thì em phải chấp nhận, vì không có quyền lựa chọn. Nhưng cái hỏa ngục trần gian này mình có thể cất nó đi thì tại sao lại phải chịu đựng. Có lẽ anh và em, cả hai đều cảm thấy là gánh nặng của nhau. Ngày trước, mình nhường nhịn nhau, vì sợ ảnh hưởng đến con cái. Và lại, em cũng nghĩ rằng, những lo toan trong cuộc sống đã tạo áp lực, khiến hai đứa dễ sinh bực bội, cắn đắng nhau; có lẽ sau này con cái thành tài, đời sống thông dong, thoải mái thì gia đình sẽ êm ấm hơn. Nhưng thực tế đã cho thấy, hình như mỗi ngày mình càng đối xử với nhau tệ bạc hơn và sẵn sàng chĩa vào trái tim nhau những vết cắt rướm máu bằng lời lẽ vô tâm, độc ác. Em thật lòng muốn gìn giữ hạnh phúc gia đình, dù nó đã rạn nứt. Em hy vọng chuyến đi này sẽ giúp em thay đổi, để em có được một tâm lòng bao dung, một cái nhìn cởi mở hơn và như thế mình mới có thể ở cạnh nhau cho đến hết cuộc đời. Phần anh, nếu anh thấy rằng không thể tiếp tục cuộc sống này, với em, với người vợ không có đủ công, ngôn, dung, hạnh như anh vẫn thường nói thì anh có thể rẽ sang hướng khác. Nói thật, em sẽ không trách móc anh một lời, vì em biết chính em cũng góp phần tạo ra thảm cảnh.

Phú không nói một lời, anh nhìn tôi như nhìn một người xa lạ và cũng không buồn giúp khi tôi hít hực kéo lê hai chiếc vali nặng trĩu ra cửa.

Căn nhà của Yến Vi chỉ cách nhà tôi bốn con đường, nên sáng sáng tôi lại thả bộ ra công viên, ngồi xuống tảng đá cạnh bên người đàn ông da trắng có cái tên rất dễ gọi: Tom. Chú chó nhỏ tên Dallas là cái gạch nối kết tôi và Tom đến gần nhau một cách dễ dàng, nhanh chóng. Chúng tôi trò chuyện với nhau trong lúc Tom thả câu. Những câu chuyện về xã hội, đời sống, công việc, và gia đình.

Một lần Tom chợt hỏi:

- Ông nhà đâu sao chẳng bao giờ thấy đi cùng với bà?

Tôi dọn một nụ cười thật tươi cho lời nói dối:

- À! Ông ấy còn phải đi làm.
- Còn bà? Chẳng lẽ về hưu rồi sao?
- Ừm... Tôi phải ở nhà để nấu ăn cho chồng, săn sóc vườn tược, dọn dẹp nhà cửa.
- Còn mấy đứa nhỏ?
- Chúng chạy theo việc làm, nên đứa nào cũng ở xa; vài tháng lại về thăm ba mẹ để gia đình quây quần, sum họp và quan trọng nhất là được ăn món Việt Nam do chính tay mẹ nấu.

Tom đưa ngón tay cái lên:

- Một gia đình hoàn hảo. Tôi rất ngưỡng mộ các gia đình của người Á đông, vợ chồng gắn bó với nhau suốt đời. Thời gian tham chiến ở Việt Nam, tôi thấy có nhiều phụ nữ bị chồng đánh đập,

hành hạ, nhưng họ vẫn chịu đựng và tiếp tục sống, tiếp tục hầu hạ chồng không than van, không oán trách. Phụ nữ Việt Nam thật đáng khâm phục.

Tôi mỉm cười, muốn nói với Tom, cái thời ấy đã xa rồi, phụ nữ chúng tôi bây giờ muốn được sống cho mình, vì mình chứ không phải vì phong tục, đạo lý, vì thể diện hão.

Tom vẫn vô tình:

- Tình nghĩa vợ chồng của người Việt Nam rất thắm thiết, thủy chung. Tôi có một anh bạn, vợ mất đã sáu năm, vậy mà đến bây giờ anh ấy vẫn sống độc thân và luôn nhắc đến người vợ đã chết bằng sự tiếc thương nồng nàn, sâu đậm.

Trước khi ra về Tom vẫy tay, dặn dò tôi đến ba lần:

- Mai gặp nhau nhé. Tôi sẽ giới thiệu cho bà gặp anh bạn của tôi.

- Mẹ à! Khi nào mẹ trở về nhà?

Tôi nhìn thẳng vào mắt Yên Vi, hỏi:

- Con cần lấy nhà lại để cho mượn phải không? Nếu vậy, hàng tháng mẹ sẽ trả tiền cho con.

Yên Vi xiu mặt xuống:

- Mẹ nghĩ là con sẽ lấy tiền của mẹ sao? Điều con muốn là mẹ về nhà, chứ ba mẹ, người nào cũng ở một mình làm sao con an tâm, lỡ chuyện gì xảy ra đâu có ai hay. Với lại... mẹ ở một mình, không cảm thấy buồn sao?

Tôi đưa tay vuốt tóc, dáng điệu thành thoi.

- Con không biết mẹ thích đọc sách báo và mê phim bộ sao? Mẹ đâu cần thiết phải có người nói chuyện.

-Vậy mà con nghe Tuấn An nói, lần nào đến thăm mẹ cũng gặp bác... bác gì nó không nhớ tên.

Tụi con thắc mắc không biết bác ấy là ai?

Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bác là bạn của mẹ, ngày xưa học chung đại học Văn khoa ở Việt Nam. Tình cờ mẹ gặp lại cách đây vài tháng.

- Sao mẹ không dắt bác đến thăm ba. Con nghĩ mẹ nên cẩn thận, lỡ ba biết được ba sẽ buồn.

Bằng giọng bực dọc, tôi hỏi:

- Mẹ liên lạc với bạn cũ là sai à?

- Không sai! nhưng dù sao... bạn trai cũng bất tiện, nếu mẹ và bác gặp nhau trong căn nhà chỉ có hai người.

Thấy tôi có vẻ khó chịu, Yên Vi đứng lên. Không chào một tiếng nó lặng lẽ bước đi.

Tôi nhìn đồng hồ trên tường. Mười một giờ. Có lẽ Bình sắp đến. Tôi ra phòng khách, tựa cửa chờ đợi chiếc xe quen thuộc dừng lại dưới bóng cây râm mát trước nhà.

Thật là một điều bất ngờ khi tôi gặp Bình, nơi Tom vẫn thường câu cá. Tom giới thiệu, đây là anh bạn mà ngày hôm qua tôi kể chuyện với bà. Tôi nhớ lại câu dặn dò của Tom trước khi chia tay “Mai gặp nhau nhé. Tôi sẽ giới thiệu cho bà gặp anh bạn của tôi.” Tưởng Tom chỉ vui miệng nói thế, không ngờ anh giữ đúng lời hứa.

Bạn của Tom nhìn tôi khá lâu khi tôi cúi đầu chào. Cái nhìn có chút sỗ sàng khiến tôi hơi ngượng ngùng không dám ngước mắt lên nhưng trong lòng lại lằm bằm, người đâu mà vô duyên. Ngay lúc tôi còn chưa biết nói gì cho đúng phép xã giao thì anh chàng à lên một tiếng khiến Tom giật mình tròn mắt.

- Yên Phương phải không?

Mắt tôi cũng tròn không kém Tom.

- ...

- Bình, Văn khoa năm bảy bốn, cùng nhóm với Khai Bốn Mắt, Thủy Tong Teo.

- Ô! Tôi nhớ rồi.

Cả hai chúng tôi mừng rỡ, chuyện trò tíu tít, quên mất Tom đang lúi húi thu dọn đồ đạc ra về. Từ ngày đó, mỗi sáng tôi và Bình gặp nhau nơi công viên. Thỉnh thoảng, Bình ghé qua nhà, chúng tôi cùng uống trà, nhắc chuyện ngày xưa. Đôi lúc Bình mang theo cây đàn để hát lại những bản nhạc của một thời kỷ niệm tuổi học trò. Nhưng có một bài tôi chưa từng nghe, Bình đã rót vào tai tôi bằng giọng hát trầm ấm, ngọt ngào “Mối tình đầu của tôi là cơn mưa giăng giăng ngoài cửa lớp, là áo ai bay trắng cả giấc mơ, là bài thơ còn hoài trong vở, giữa giờ chơi mang đến lại mang về...” Và tôi đã ngỡ ngàng hồn phách khi Bình thú nhận, tôi là mối tình đầu thầm kín của anh. Kể từ đó, đêm đêm trong giấc mơ chập chờn, tôi thấy mình trở lại trường cũ bằng những bước chân vô tư của thời áo trắng hồn nhiên và lãng mạn.

Đối với Bình, tôi không cảm nhận được tình cảm tôi dành cho anh một cách chính xác, nhưng rõ ràng ngày tháng sống của tôi như có ý nghĩa hơn. Tôi không còn cau mày giận dữ, cong môi trợn mắt, để hơn thua với người đàn ông mà tôi gọi là chồng mỗi khi gặp nhau ở nhà Yến Vy. Đôi khi nghĩ đến Bình, tôi cười một mình khi nhớ đến lời của Tom “Tôi có anh bạn, vợ mất đã sáu năm mà đến bây giờ anh ấy vẫn sống độc thân và luôn nhắc đến người vợ đã chết bằng sự tiếc thương nồng nàn, sâu đậm.” Có thật thế không? Vì từ ngày gặp tôi, Bình không bao giờ nhắc đến người vợ quá cố của anh mà chỉ tóm lược bằng một câu ngắn gọn “Vợ anh qua đời lâu rồi.” Nhưng Bình lại hỏi rất cặn kẽ về gia đình tôi. Tôi cũng không có lý do gì để giấu giếm, nên Bình biết hết những buồn phiền, thất vọng và quyết định ly dị mà tôi đang sẵn sàng tiếp nhận, nếu nó xảy ra.

Kết thúc bất ngờ cho cuộc tái ngộ của tôi và Bình là lá thư mang con dấu Savannah, GA. Tôi cầm lá thư trên tay với nỗi hụt hẫng, bàng hoàng. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao Bình lại lặng lẽ rời khỏi nơi đây không một lời giã từ?

Tôi nhớ, cách đây một tuần Bình đã gặp Yến Vi khi đến thăm tôi. Thấy vẻ bối rối của tôi, Yến Vi vội vã đứng lên, lễ phép chào Bình rồi xin phép ra về. Bình nhìn theo cho đến khi cánh cửa khép lại.

- Chắc con gái của Phương sẽ nghĩ không tốt về anh.

- Anh có làm gì xấu đâu mà sợ.

- Anh không làm điều xấu, nhưng anh không muốn con của Phương hiểu lầm anh đang xen vào tình cảm của ba mẹ nó. Ngày xưa, anh yêu thầm Phương, nhưng bây giờ tình yêu đó được thay thế bằng sự quý trọng. Anh quý Phương, vì được gặp Phương là anh được sống lại thời tuổi trẻ của mình. Đối với gia đình Phương, anh luôn mong ước vợ chồng Phương sẽ đẹp bỏ tự ái để hòa thuận với nhau. Thứ nhất là cho con cái vui. Thứ hai là để vợ chồng già nương tựa nhau mà sống cho đến hết cuộc đời. Cái phần đời còn lại ngăn ngui lắm Phương ạ!

Tôi ngỡ ngàng nhìn Bình. Thì ra, tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng mình vẫn còn đủ hấp lực làm chao đảo trái tim của Bình. Thì ra, tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng, trong lúc mình đang bồi hồi nhớ lại những giây phút gặp gỡ, thì Bình, nơi căn phòng vắng vẻ, có lẽ cũng đang ôm đàn để hát bài hát quen thuộc “mối tình đầu của tôi...”

- Nghe lời anh đi Phương! Hãy gọi điện thoại hoặc trở về nấu một bữa cơm ngon cho anh ấy.

Người đàn ông, dù già thế mấy thì trong họ cũng có một đứa trẻ con, thích được yêu thương và nuông chiều.

Tôi cắt ngang lời Bình bằng giọng nói gay gắt - không biết là vì giận chồng hay giận Bình.

- Nếu phải trở về sống bên cạnh anh ấy, em thà chết còn sướng hơn. Anh về đi, em không muốn nghe thêm một lời nói nào của anh nữa.

Bình đến cạnh tôi, lặng thinh không nói một câu. Tôi đang chờ bàn tay Bình vỗ về trên bờ vai mỏng. Nhưng không... từng bước chân xa dần, xa dần. Rồi tiếng cửa đóng lại vừa đủ cho tôi nghe, để biết rằng cả hai chúng tôi đã bị ngăn cách bởi cánh cửa vô tình. Từ ngày ấy Bình không trở lại thăm tôi.

Cầm phong thư trong tay, sau một phút phân vân tôi quyết định quăng vào học tủ. Nhưng... cuối cùng lại mở ra đọc.

Phương mến,

Cám ơn Phương và khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng thật êm đềm mà anh và Phương đã có được với nhau.

Bằng lòng quý mến chân thành, bằng nỗi ước ao tha thiết, anh mong một ngày rất gần Phương sẽ trở về nhà để bắt đầu cuộc sống mới. Cuộc sống vì người, cho người, chứ không phải vì mình và cho mình. Không phải anh khoác lên người chiếc áo đạo đức giả tạo để lên giọng dạy đời cho Phương nhưng đây là lời khuyên rất thực tế lấy từ kinh nghiệm sống của anh.

Vợ anh qua đời sáu năm là sáu năm anh sống trong niềm ân hận. Ân hận vì không biết nâng niu cái hạnh phúc đang có trong tay. Ân hận vì anh không quan tâm đến người vợ đầu ấp, tay gối mà chỉ nghĩ đến bản thân mình. Vợ anh có nhiều ưu điểm mà vì lòng dạ hẹp hòi anh chỉ nhìn thấy khuyết điểm của cô ấy, trong khi anh thì khuyết điểm đầy mình nhưng cái tôi lại che khuất tất cả. Có thể nói, cái tôi là cái tôi tệ nhất của con người. Vì nó mà bạn bè ly tán, vợ chồng đổ vỡ. Hãy dần nó xuống. Hãy ném nó đi thật xa Phương ạ!

Có lẽ Phương đang rất giận anh. Nhưng Phương biết không, ngày hôm ấy, khi trở về nhà, anh bị ám ảnh mãi bởi ánh mắt của con gái Phương. Ánh mắt chứa đựng sự trách móc lẫn van nài. Anh biết mình đã bị hiểu lầm và anh không muốn kéo dài sự hiểu lầm đáng tiếc ấy.

Hiện tại, anh đang sống với đứa con trai duy nhất vừa tìm được việc làm ở thành phố này. Cuộc sống bình dị, an lành với hình ảnh người vợ yêu dấu không bao giờ phai nhạt trong trái tim anh. Nghe có vẻ cái lương quá phải không Phương? Nhưng đó là sự thật. Một sự thật đau lòng là người ta chỉ trân quý và tiếc nuối những gì đã mất đi...

Tôi bỏ thư vào phong bì, nhớ lại câu nói của Yên Vi tối hôm qua “Ba mẹ cứ như vậy làm sao bên đảng gái họ dám gả con cho Tuấn An.” Câu nói khiến tôi quyết định trở về nhà dù lòng chưa muốn.

Tôi bước ra vườn, nhắm mắt lại để thưởng thức khoảng không gian yên ắng, thanh tịnh lần cuối cùng. Nhìn vào bên trong, thấy Yên Vi và Tuấn An đang khệ nệ mang đồ đạc của tôi ra xe với tất cả nỗi hân hoan mà lòng buồn xao xiết như ngày nào không đành dứt áo bước lên tàu rồi bỏ quê hương.

Lá thư của Bình đã làm tôi thao thức suốt đêm. Tôi nghe lời Bình cố tìm kiếm những điểm tốt của Phú, cố dỗ dành trái tim mình phải hết dạ yêu chồng như thời trăng mật. Và tôi miên man cầu nguyện một cách chân thành: “Xin Chúa cho con biết dẹp bỏ tự ái. Xin Chúa ban cho con thêm lòng yêu thương, bớt giận hờn...”

Dọn một nụ cười thật tươi tôi đưa tay bấm chuông. Cánh cửa bật mở, khuôn mặt Phú hiện ra lạnh lùng, nghiêm khắc với câu nói như ly nước sôi tạt vào mặt.

- Ủa! chịu về rồi à?

Ngay lúc ấy tôi nhận ra một điều, trong lòng tôi, chữ tình đã hoàn toàn biến mất chỉ còn lại độc nhất một chữ ghét. Ghét cay, ghét đắng người đàn ông mà tôi sẽ phải tiếp tục chung sống đến hết cuộc đời này cho hạnh phúc con cái được vuông tròn.

Ngân Bình

KHI PHỤ NỮ LÁI XE

Bữa nay Edmonton trời nắng vàng rực, tôi thay bộ đồ đẹp chạy xe đến Tòa (Law Courts) của thành phố để... đóng tiền phạt giao thông. Vừa bước ra khỏi chỗ parking lot của Tòa, nhỏ em trong ca đoàn tự dừng xuất hiện:

- Chị Loan đi đâu vậy?
- Thì đi đóng phạt chó đi đâu, còn em?
- Dạ... em cũng như chị!
- Em bị... tội gì!?
- Em đậu xe chỗ dành cho handicap chị ơi!
- Trời! Chỗ đó là tối kỵ, phạt nặng à nhe.
- Dạ \$250 đó chị. Chỗ parking gần nhà thờ em đậu mỗi chiều thứ Bảy đi lễ vì cái bảng handicap có ghi “Sunday only”, ai dè có lần đi lễ Chủ nhật em vẫn đậu theo thói quen, thành ra bị phạt. Còn chị, tội gì?
- Chị bị phạt \$388 vì... vượt đèn đỏ trên highway.
- Wow! Chị nổi tiếng yếu tay lái, mà dám vượt đèn đỏ xa lộ, ngẫu quá.
- Thì đó, cái highway nhỏ xíu, lúc ấy chị đang vẫn vơ tìm... vẫn thơ nên không để ý, đến nơi thấy đèn vàng thì không kịp thắng lại nên rò máy vượt qua. Tuần sau giấy phạt gửi về ghi rõ đèn đỏ 3 giây mà “khô chủ” vẫn... ngoan cố, phạt cho nhớ đời!
- Thôi chị ơi, coi như chị em mình đóng thuế cho city, để họ phục vụ chúng ta đường sá tốt đẹp, công viên tươi tốt và nhiều thứ khác nữa.
- Chị có nói gì đâu nà. Xứ này mình đi đóng phạt mà hồng... đau lòng nhiều, vì an tâm tiền của mình đi vào công quỹ, chứ không như xứ Cộng sản, đóng tiền cho công an là biết chắc nó sẽ bị bốc hơi vào túi quan tham chia chác nhau.

Hai chị em bước vào cổng Tòa, xếp hàng qua các thủ tục security check y như ngoài phi trường. Mấy chàng security và cảnh sát nơi đây sao mà... đẹp thế; ai nấy đều cao to hùng dũng trong bộ uniform đầy quyền uy. Chúng tôi mỉm cười, nói thầm với nhau, đến đây gặp các chàng này thì đóng bao nhiêu tiền cũng đáng. Nói vui vậy thôi, chớ lý do chúng tôi có mặt tại Tòa là để năn nỉ được giảm tiền phạt.

Ở Canada, khi bị giấy phạt giao thông thì bạn có hai chọn lựa: thứ nhất là ngoan ngoãn chịu phạt, ghi cheque gửi tiền cho city; thứ hai, nếu thấy oan uổng thì xin mời đến Tòa. Tại đây, lại có hai chọn lựa nữa: nếu muốn kêu oan, Tòa sẽ cho ngày hẹn trở lại; ra Tòa, cãi qua cãi lại, nếu thắng thì thôi, thua thì phải nộp đầy đủ. Còn nếu như chỉ muốn giảm tiền phạt, như chúng tôi đây, thì vào gặp đại diện Tòa, sau khi ca “bài ca con cá”, kể khổ với khuôn mặt vô số tội, thì hầu như ai cũng được giảm, tùy theo mức độ, có khi 25% hoặc thậm chí giảm một nửa, nộp tiền ngay tại chỗ rồi ra về. Đa số “khô chủ” đều chọn giải pháp “năn nỉ ỉ ôi” giảm tiền cho lẹ, vì nếu chọn hẹn ngày ra Tòa, mất thêm thời gian mà hên xui khó biết được, ngoại trừ biết chắc mình sẽ thắng. Như một chị bạn trong Hội Người Việt, sau khi camping lái xe trở về, đường chiều mưa nhẹ, chị lái chậm hơn mức quy định tối thiểu, liền bị một chàng cảnh sát cho giấy phạt vì tội... chạy như rùa bò, làm ảnh hưởng đến traffic flow. Chị cương quyết ra Tòa để cãi, rằng chị lớn tuổi, chiều xa lộ mưa ướt nên chị phải cẩn thận, chạy trong lane bên phải dành cho người chạy chậm, có sao lại phạt chị? Kết quả là chị đã thắng vì bữa đó Tòa là một .. phụ nữ.

Thú thật, tôi cũng là... khách khá thường xuyên nơi Tòa! Với đủ “tội danh”, đậu xe quá giờ, quẹo đường cấm, cầm phone texting trên xe, nhưng có lần nhớ mãi, là trong vòng hai tuần tôi có... ba giấy phạt cùng một địa điểm, chỉ là ngày giờ khác nhau. Mang ba giấy phạt vào gặp Tòa, ông nhìn tôi cười:

- Ba cái giấy trong hai tuần, cô chạy xe kiểu gì thế?

Tôi gân cổ cãi:

- Thưa Ngài, tôi biết chạy qua trường học chỉ được 30km/giờ, nhưng đây chỉ là một góc sân sau của trường, giáp với con lộ lớn có mấy lanes, khó ai biết được, cho nên tôi không biết chớ không cố tình phạm luật. Bữa nào rảnh, ông thử đi qua đoạn đường này là biết liền hà...

Ông thấy tôi cũng có lý, bèn giảm 50%. Ra khỏi tòa tôi sung sướng đi shopping mua sắm với số tiền 50% mới... saved được tại Tòa.

Ở xứ này, xe là đôi chân, là phương tiện thiết yếu nên tôi đành phải lái xe. Tôi không hề quan tâm xe đẹp xe sang, mặc dù chồng tôi lần lượt “lên đời” các loại xe “brand name” của Đức, tôi vẫn trung thành với Toyota, Nissan của Nhật. Sau mấy lần thi rớt lên rớt xuống, tôi cũng có bằng lái, nhưng mấy năm đầu tôi không dám tự đổ xăng vì... sợ, hễ xe gần hết xăng là tôi réo chồng đi đổ. Đến nay tôi đã biết đổ xăng nhưng mấy chuyện bơm bánh xe, rửa xe thì vẫn “gọi người yêu dấu” làm giùm.

Chồng tôi nâng niu gìn giữ xe của anh ấy bao nhiêu thì xe của tôi... thoải mái bấy nhiêu. Trong xe của tôi là tiệm... tạp hóa mini. Nào lotion bôi tay, lotion bôi mặt chống nắng, chai dầu xanh, nay có thêm chai sanitizer, vài cái maskes, trong hộp xe là hai cái sunglasses, gloves, chewing gums, vài hũ macadamia nuts phòng xa khi kẹt xe có cái lót dạ. Dưới sàn là đôi giày bệt, phía sau ghế ngồi là cây dù nếu trời đổ mưa phải ra khỏi xe, rồi cái jacket mỏng vì thời tiết Canada nóng lạnh bất thường (giống tôi), và mùa đông thì ghế sau có một cái blanket, lẽ tôi mặc đồ không đủ ấm, hoặc đi lễ, nổi máu điệu, diện áo đầm thì cái blanket vô cùng hữu ích.

“Khả năng” chạy xe của tôi, bạn bè người quen ai cũng biết. Mỗi lần tôi chở cha xứ là Ngài bảo không dám thử, chỉ ngồi yên lần chuối đọc kinh, bởi tôi là... “chuyên gia U-turn” vì mãi lo nói chuyện nên đi lố đường. Đôi khi đang chạy với tốc độ 60km/giờ theo quy định, tôi bỗng giảm xuống 40 vì lan man về một bài viết hay bài thơ dở dang, đến khi bị các xe phía sau bóp còi, tôi mới... bừng tỉnh trở lại tốc độ 60. Mới đây trên đường đi làm, tôi bật signal xin vào lane trái, nhưng highway lúc đó nhiều xe chạy rào rào nên tôi... hoảng, cứ để signal chưa dám sang lane. Tôi liếc qua kính bên trái, đúng lúc chủ nhân chiếc xe lane đó nhìn thấy tôi, ông giơ hai tay lên trời, có ý than vãn: “Trời ơi, tui nhường lane cho bà này giờ, sao bà còn mắc cỡ gì mà chưa chịu qua?” Tôi quē xệ cúi đầu xin lỗi rồi sang lane, thầm cảm ơn người tài xế dễ tính, kiên nhẫn, không bực bội bóp còi hoặc vượt qua tôi... dẫn mặt!

Để kết thúc bài viết, tôi xin kể câu chuyện mới xảy ra: tôi chạy xe ra khỏi cây xăng, vi vu thênh thang trong chiều gió lộng. Nhìn lên kính chiếu hậu, tôi thấy một xe đang chạy theo. Ai vậy cà, tôi có quen không? Đó là người đàn ông da trắng, cỡ tuổi 40, mặc áo sơ mi và chiếc cà vạt màu nhạt, khuôn mặt thanh tú, đeo cặp kính trắng. Anh ta ngược nhìn tôi, dù tôi chạy nhanh hơn hay chậm lại, anh ta vẫn bám theo. Chẳng lẽ anh ta là cảnh sát chìm, mà tôi có tội gì chứ! Hay là anh ta muốn... làm quen? Ui chớ, tôi là “gái” U60, còn chàng cỡ U50, đừng hòng mà mơ tưởng “phi công trẻ lái máy bay già” với tôi!

Rồi cũng tới ngã tư đèn đỏ, tôi dừng xe và anh ta vượt qua lane, đậu kế bên tôi. Tôi bối rối, anh ta kéo kính xe xuống, ra dấu muốn nói chuyện; tôi nhanh chóng soi gương trước mặt, rồi ồ ồ

kéo kính xe, nhìn anh ta cười duyên, chưa kịp mở miệng thì anh ta la lớn: “Bà chị quên đóng nắp bình xăng, thôi bye nha!”

KIM LOAN

ĐỪNG TIN VIỆT GIAN!

Lời nịnh hót, trót nhìn, buồn đôi mắt
Đem vào thơ, trót viết, vui chỉ soi?
Chỉ nhắc em đừng học thói đua đòi
Thợ Nịnh nói: trảm lời đều giả dối!
Ý Nga, 5.8.2022

HÀI KỊCH VIỆT CỘNG

Chị hề tục tũ khiêu dâm,
Anh hề kịch dục cho Màm Non xem
Chiếu thêm bên dưới: các em
Xúm cười nắc nẻ, tay mềm vỗ ran.

Hạ màn, văn hóa thờ than:
Ở đâu “*Văn hiến bốn ngàn năm*” khoe?
Xem hài mà mắt tôi nhòe
Việt gian, Việt Cộng cười toe đém tiền.

Đém liên liền, đém liên miên
Tậu xe, lưu diễn, luân phiên tậu nhà
“Đại gia” biệt thự đầy ra
Lần luôn Đất Thánh hai Bà Triệu Trung.

Chuyện trong nước, đạo đức dưng
Hỏi người hải ngoại ai mừng, ai đau?
Ý Nga, 5.8.2022

CHIỀU, Ở MỘT NGÃ TƯ

Có những lần tôi lái xe vội vã
Trên con đường đông xe cộ ngược xuôi
Có thể tôi vô tình phút giây thôi
Làm chen lấn, kẹt đường, tôi xin lỗi.

Không thấy mặt nhau, không cần lời nói
Người nhường tôi đi trước, để đi sau
Lời thứ tha nhẹ nhàng, có gì đâu!
Xin cảm ơn chiều nay, một người lạ.

Cuộc sống như những con đường, muôn ngã
Có khi đường đông, có lúc vắng tênh

ĐÀN... ĐÚM

Đảng viên ngồi chơi đàn... “Đáy”*
Dân rơi hố thăm quá sâu
Bắc, Trung, Nam hầu giặc Hán
Việt Cộng bận đánh trống “Châu”*

Ăn chơi toàn giới “quý tộc”
Cao lương mỹ vị cung đình
Bắc Ninh, Nam Định, Thái Bình
Ai người mài grom giữ Nước?
Ý Nga, 5.8.2022

*Đàn “Đáy”, trống “Châu”: viết theo nghĩa bóng

RÕ LÀ CUỘI!

Hót chung vào một rọ
Tô giống nhau “hồng” đôn
Làm chung cùng một chuyện:
Trùm mền Đổ ngủ ngon!

Họ không gọi một đảng,
Chẳng nói rõ “một băng”
Phán: “*Việt Kiều*” yêu nước
Nước nào thừa chị Hằng?

Chị bảo: *Hỏi chú Cuội*
(*Nếu biết lên cung trăng*)
Hay chờ sao hỏa nguội
Lên hỏi rõ nhập nhằng.

Sao mà ngây thơ thế?
Khờ ơi hờ là khờ!
Ý Nga, 5.8.2022

XIN CHO EM BÌNH AN

Chua cay biếm hoài quen vị
Biết món nào bỏ ớt, tiêu
Chảo nào trào, cần đẹp Đỏ,
Nghệ Vàng biết nêm đúng Niêu
Mỗi ngày học nêm cho khá!

Ngã tư buồn rồi đến ngã tư vui
Lại quân quanh những điều rất quen thuộc.

Hãy nói lại gần hơn những cách biệt
Nếu có gì sơ suất, mất lòng nhau
Nụ cười là món quà đẹp nhớ lâu
Ánh mắt vui tươi xoá tan băng giá.

Tôi nhủ lòng là dòng sông không sỏi đá
Đừng cạn khô dù nắng cháy trưa hè
Mang yên vui ra biển cả đợi chờ
Đừng dâng lũ khi mưa nguồn, gió núi.

Tôi nhủ lòng, bình minh hay đêm tối
Mang những giọt sương tươi mát cỏ cây
Là mặt hồ soi bóng ánh trăng đầy
Thanh thản khép mình bên suối réo rắt.

Nếu hạt bụi tình cờ bay vào mắt
Tôi cũng dặn lòng mình, có sá chi
Gửi hồn ghen theo cơn gió mang đi
Trả giận dữ vào thên thang phố xá.

Những con đường thân quen, yên bình quá
Tôi băng khuâng, lòng không nắng không mưa
Trên đỉnh trời, làn mây trắng đong đưa
Xao xuyên dật chút mộng mơ thi sỹ.

Ngã tư dẫn về đâu hồn tri kỷ?
Những khuôn mặt người qua lại lao xao
Tôi lạc tôi rồi chẳng biết nơi nao!
Trong ráng chiều, kia đèn xanh lấp lánh!

KIMLOAN

(Edmonton, sau những ngày mưa rơi, 2022)

*

Thơ... “muối” làm hoài chưa giỏi
Nói chi động đến thơ Đường
Họ mắng nhau: *Đường sai vận*
Hạc tất, điệp từ lỗi vương
Khổ độ... mà còn họa, xướng?
Em ngại... “mập” lắm Chị ơi!
Ý Nga, 5.8.2022

TÂM SINH BỒ ĐỀ

Em bóng tối hay vàng trăng?

- Dạ là tất cả lúc gần lúc xa.

Em người hay chỉ là... ma?

- Đây tay hãy nắm đoán ra... ma/người.

Đến từ địa ngục? Trên trời?

- Thưa không. Em sống cõi đời... hiền khô.

Em hiện hữu hay hư vô?

- Thân nơi cõi tạm tâm mô chỗ nào.

Khi thiên em trú nơi nao?

- Không đi không đến làm sao trụ hình.

Đa tình có phải... vô minh?

- Chúng sinh bản chất hữu tình tự nhiên.

Nói đi!

Sao phải hành thiên?

- Thân/tâm hỷ lạc

An nhiên quân bình.

Ồi! Sao phải hỏi... linh tinh?

Lặng im Chánh Niệm

Tâm sinh Bồ Đề.

Kiều Mộng Hà

March 04th2020